

Uši a Vítr

UNDERGROUND
REVUE

ČERVEN 2025 | MĚSÍČNÍ NOVINY POTULNÉ AKADEMIE | FESTIVAL KRÁKOR

Nikola MUCHA

ŠTILER
BARTOŇ

BOZZIO, LEVIN, STEVENS:

BLACK LIGHT
SYNDROME

HOYKO LETMEIN

BRABENEC

KOLBEN

TRAUMER/ROHÁČ

KVĚTUZOR

STANISLAV H.

VLACH

TURNOVÁ

LANDA

MARUSJAK

VÁCLAVEK

ŠIMON BÁSNÍK ULICE

Pavel Herot

FESTIVAL SPODNÍCH PROUDŮ...

CD

KOLBEN
KAVLÍK

JEDINÝ, CO MI DÁVÁ SMYSL, JE HUMOR

Nikola Mucha (narozena 1990 v Krnově), zpěvačka, textařka a písničkářka z Kyjova, později z Brna. Se svými skladbami veřejně vystupuje od svých čtrnácti let, později zpívala s kyjovskou kapelou Bumasisfma a brněnskou Les Yelles, největší úspěchy však začala sklízet především coby matka postupně třech dcer. V roce 2010 nahrála a vydala dnes rozebranou desku Chlupy, roku 2012 založila kapelu Mucha, s níž dosud vydala 4 desky, a to Slovácká epopej (2013), Josefene (2014), Nána (2016) a Tos posrals (2019).

Pokud vím, letos je to 20 let, co jsi složila svůj první hit s názvem „Pivo“. Pamatuji si, jak Rum pořádal v Kyjově setkání písničkářů z okolí a krátce před uzávěrkou programu přišel s tím, že ještě Mucha prej složila nějaké reaggae a že to bude bomba, já se divil, protože už jsme se celkem znali, ale vůbec jsem nevěděl, že hraješ a skládáš. Co tě k tomu vedlo? Chtělaš vstupné zadara?

Znali jsme se, ale tys byl z party starších, písničkářský coming out musel tedy přijít s hitem, však to už byly „Prudy a zmrdí“ nebo „Když šel Franta ze školy“ pár měsíců na světě. Začala jsem psát písničky v čajovně Wu Wej s děckama mého věku, musela jsem si je na nich odzkoušet. Pak jsem si teprv troufla na velká podia typu Jančovka nebo Vůdštok. Zpívat srandovní písně bylo jako říkat vtipy na druhou. Když se někdo směje (nebo posmívá) tomu, co zpívám, je to srovnatelný pocit, jako si koupit krásné nové boty nebo se opít z jednoho piva.

O rok později jsi navázala na stejném podzimním srazu písničkářů z Kyjovska, kde jsi přidala tehdejší novinky – jako hlavně oblíbený „Chvostoskok“ a o další rok později už byly na světě hity jako „Úchyl“,

„Chlapi sú kokoti“, „Hygiena“ či „Chleba s marmeládů“. To byly velké pecky, z nichž Kokoty hraješ dosud. V té době jsem tě doporučil Eriku Fričovi, že bys mohla vystoupit na Večeru Potulné akademie, nejdříve se zatvářil nedůvěřivě, když jsem řekl, že náctiletá kámoška z Kyjova, asi si představil slátaniny typu Láska-Páska, ale pak řekl něco ve smyslu, že mojí dramaturgii důvěřuje a přeci bych nepozval nějakou kokotinu. Jak na toto brněnské entrée vzpomínáš?

Na brněnské entrée se snažím vzpomínat, ale moc to nejde, v té době jsem dost kalila. To bylo asi ještě předtím, než jsem v sedmnácti otěhotněla, takže to mi bylo šestnáct. Kokoti vznikli, až když se hroutil vztah s otcem prvorozené, to si moc dobře pamatuju. I to, kdy a kde jsem psala ostatní písničky. Dodnes nemám pocit, že bych někam vědomě prorážela, jen od chvíle, kdy se ozval M. E. Kyšperský, jsem si začala říkat, že to možná zas takové kokotiny nejsou, ty moje vály. Možná si brzy začnu namlouvat, že jsem kytaristka.

V brněnském Boru jsi posluchačům vytřela zrak a po prvotním úspěchu jsme se rozhodli

Mucha na Krákoru 2014 v Ostropovicích u Brna, foto Vladimír Sabo

tam nahrát živák, ten jsme nahráli, ale nakonec nevyšel, ač ho masteroval Tomáš Vtípil – pamatuješ? Já už měl s Fidem hotový booklet. Jak o tom smýšlíš? Pokud vím, tak Evžen Kyšperský tě překecal, abys namísto pochybného živáku zapracovala na aranžích, protože věřil ve vyšší potenciál tvých písní.

Zpětně se na Evžena stále koukám jako na stvořitele mé kapely, na tento akt, kdy mě vzal pod svá křídla, jako na zrod Muchy. Nemyslím, že došlo k nějaké krivdě. Nedávno se ke mně dokonce dostalo velmi výmluvné psaní Tomáše Vtípila, snad z roku 2011, kde o mém hraní píše Fidovi v superlativech a vysvětluje mu, že si písně zaslouží lepší aranž a kvalitnější zvuk. Já tomu tehdy prd rozuměla, pohazovali si

se mnou jak s nahnílým rajčetem, teda spíš fresh jahodou, a já měla coby sotva dvacetiletá svobodná matka, barmanka a čerstvá vykulená občanka velkoměsta Brna pocit důležitosti.

Ano, ten výňatek textu jsem dával do toho tehdejšího bookletu, Tomáš tam psal: „Muchu sleduju léta a moc se mi líbí. Jsem si jistý, že by z toho mohla být naprostá pecka, ... rozvrzaných kytarovek jsou v tomto světě obstarožních fousatých bardů tři prdele a toto stereotypní schéma je natolik silné, že jako by unikalo pozornosti, že Mucha je mladá svěží žena.“ Fido to tehdy komentoval takto: „Mucha je Mucha taková jaká je a jako taková má své publikum. Pokud někdy dojde někam jinam, tak snad přirozenou

cestou, a ne proto, že bude usilovat, aby zněla jinak, protože jí někdo řekne, že by to tak bylo dobré, lepší, vhodnější. . . Právě proto je občas dobré něco zaarchivovat. Třeba i proto, že až Mucha začne poslouchat rady, aby zněla jinak, může být za pár let nahrávka z tohoto období taková rarita, že televizní diváci jen budou obracet oči v sloup, jaká že to byla bezprostřední dračice, svá a neuhlazená.“ Vím, že jsi měla tehdy dilema, i Milan Kozelka ti říkal, ať se nenecháš kultivovat. Takový zájem u mimokyjovských ti musel lichotit, ne?

Asi lichotil. Asi dost. Neměla jsem to tehdá úplně lehké. Makala jsem u Švandy za 45,-/hod načerno, líčila policajtům milostné detaily rozpadlého vztahu s otcem malé Johanky, abych dostala náhradu za alimenty nebo jinou spásnou dávku, bydlela s pochybnými spolubydlícími. Svůj první vlastní byt jsem si pronajala (z přídatku na bydlení samozřejmě) někdy v roce 2013, barvili jsme ho s tátou na oranžovo a u toho jsem si četla články Svoboda svobodných matek od Pavla Klusáka, který napsal po mém prvním sólovém koncertu v Praze v Arše – nějaká videa visí na YT. Samozřejmě, že mi to dělalo dobře, tohle stéblo radosti a naděje.

Zato když jsem tě v roce 2011 dovezl na Křepický bigbít k Blance, kde tě tehdy nikdo neznal, tak ty starý máničky byly z tebe celkem v šoku a viděl jsem, jak se ošívají a nejsou si jistí, jestli se jim to má líbit, či ne. Začínala jsi tehdy zcela novou písni Kamil, ale asi na pětkrát, furt jsi měla problém s kytarou a do toho zpívala: Kamile, Kamile... Jedna Máňa, co posedávala pod pódiem, říkala: „Tak to si dělá prdel, ne? Ať de hrát Čočka!“ Před koncertem se ti nabídnul Josef Klíč, který měl hrát po tobě na violoncello, že by tě doprovodil. Ty ses zeptala: „Co to je za borca? Umí na to vůbec hrát?“ Každopádně to zkusil, ale

Titulka nikdy nevydaného živáku z klubu Boro Dole Mucha v Křepicích, 2011

moc to nedopadlo, snad žádnou skladbu jsi nezahrála vcelku a v půlce Pepa slezl z pódia a říkal mi: „Honzo, já ti pocítil takový nával hnusu, že jsem musel odejít.“ Pamatuješ?

Historku s hnusem si pamatuju, ale i trému jsem se nejednou pokoušela eliminovat alkoholem, tudíž z prvních Křepic mám ze vzpomínek kremžskou hořčici. Mám však dojem, že jsem odtamtád stopovala druhý den ráno do Brna, abych stihla natáčení klipu kapely Květy „Nejtíší kapela na světě“, kde jsme se s Evženem potkali poprvé osobně a kde jsem mu hrála svoje písničky na zahradě, tam se údajně zrodil nápad na spolupráci. Vidíš, strízlivé události si pamatuju mnohem líp.

Jo, to si pamatuju, jak jsi jela na to natáčení klipu – trochu tě tehdy mrzelo, žeš dorazila pozdě a zbylo na tebe jen nějaké rozhazování konfet mimo záběr kamery, pokud vím. Pak už to šlo ale vcelku rychle, Ježíše, pokud vím, zaranžoval Tomáš Vtípil, některé další pak Evžen Kyšperský. Ten ti vlastně tehdy dohodil další muzikanty do kapely? Tedy Štěpána Svobodu z Budoáru staré dámy a kapely Japka, a Petra Zavadila z kapely Ty syčáci? Nebo proběhl nějaký konkurz? Jak to bylo?

Štěpán byl jasnej od začátku, Evžen asi moc bubeníků neznal a k Budoáru měl vždy blízko.

Konkurz na kytaristu, mám dojem, nějaký proběhl, minimálně coby výzva na YT. ale myslím, že Petr Zavadil ho neabsolvoval, prostě přijel na zkoušku. Cestou do zkušebny v Kohoutovicích, kam jsem šlapala na kole do odporného kopce, mě dokonce předjel, aniž by to jakkoliv registroval, aniž by si všiml, že tam jedu taky.

On ten brněnský rybník není zas tak velkej, takže to v podstatě tak nějak na ty dva vyšlo. Peťa dělal manažera Květům, takže se záhy a zcela automaticky chopil i manažerské a řidičské funkce v naší kapele.

Tady však nutno podotknout, že prvotním záměrem bylo pouze natočit desku mých zaranžovaných písní, být spíš projektem než pravidelně hrající kapelou. Petr však zavětril potenciál...

Předtím jsi ještě s kyjovským kytaristou Víťou Začalem (který na demu hraje na basu a ukulele) natočila demo Chlupy (2010). Milan Haussmann k němu tehdy v recenzi napsal: „Nikola je holka, její optika je holčičí. Svým hlasovým projevem připomíná další (své)ráznou postavu moravské autonomní scény Martu Svobodovou. Spojuje je i hravost a nenucenost, se kterou vypráví příběhy. Vypráví o každodenních maličkostech. Snaží se porozumět mechanismu fungování bezprostředního okolí. Hluboké myšlenky a vznešené pojmy byste marně hledali. Mucha zobrazuje život – život, který ji vzrušuje. Zbytek jsou totiž jen kombinace slov.“ Myslíš, že to na tehdejší Muchu sedí? A jak to vidíš teď? Kam ses posunula? Já to vnímám tak, že témata zvažněla, zdravý nadhled ti však rozhodně zůstal, stejně jako umění uhodit hřebíček na hlavičku.

No, Geňo, upřímně řečeno, snažím se aktuálně vymotat z nabytého zahořklého přesvědčení, že čas na tzv. výsluní má každý odměřen, že tam pouze geniální výjimky mají právo setrvat věčně, ti ostatní jen uměle prodlužují životnost jednorázového sukcesu, žijí z jednoho až dvou hitů, které si lidi vždycky rádi poslechnou, další písně přinejlepším snesou, přinejhorším protrpí. Je to skvělá práce, jezdit po klubech, cítit se jako král víkendů, nechat si to stoupnout do hlavy a po 10 letech zjistit, že nic jiného než šaškovat na podiu vlastně neumím a ani nevím, co jiného bych taky dělala... Lidi se toho nechtěj vzdát, a tak se muziky zuby nehty drží, i když už to třeba stojí úplně za hovno. A muziky je pak strašně moc, hlavně té špatné, a já sama nevím, jestli jsem tím Závišem v sukních, nebo jestli se nevezu na vlně vlastní domnělé slávy. Neumím pojmenovat to, co umím, a velmi často mám pocit, že neumím pořádně vlastně vůbec nic. Od těch mých brněnských rozpačitých

začátků uplynulo asi 12 let, proběhly další 4 alba, další dvě děti, covid... jsem jiná. Jediný, co mi dává smysl, je humor. Pokud se nad svým projevem směju já sama, je všechno, jak má být, naprosto v pořádku.

Z těch sebou vtipně podaných témat bych vypíchnul hitovku z druhé desky Josefene, s názvem Nepojedeš nikam, který vychází ze skutečného příběhu Markéty z brněnské Traubky, jež se chystala do Paříže a zjistila, že je těhotná, neví moc s kým a bude to muset nějak řešit. Tys jí škodolibě ze srandy řekla: „Nepojedeš nikam!“ A mělas námět na hit. Skládáš takto obvykle? Tedy že vycházíš z reálných příběhů svých či blízkých? Nebo si říkáš, že by ses mohla pověnovat nějakému tématu, sedíš nad tím a složíš třeba MeToo? Nejlip se mi samozřejmě v písních zprostředkovává vlastní zkušenost, kolikrát zredukováná do prostého sloganu. Musí to ale přijít z nějakého vnitřního impulsu, musí tam být intenzivní chuť a odhodlání

o tom psát. Hitový potenciál, který však musím poznat já. Musí mě to otravovat tak dlouho, dokud to neudělám. Kdybych měla čas psát o každé píčovině, co se mi přihodí, asi bych měla o dvacet (zbytečných) alb víc, musí to být silnější než moje vlastní kapacita a musí to být sranda. Ale je pravda, že jsem vyplodila i pár smutných písniček. Třeba v písni Ségra zpívám: „Vyřež si svoje problémy holítkem do stehna...“ a nakonec vážný téma sebepoškozování (jak jistě bude brzy glosovat hudební akademie, které jsou moje písničky leta u prdele, takže spíš glosovat nebude) lze zlehčit hříčkou a depka je pryč!

Loni (2024) jsi složila hitovku Špatnáct, pojednávající o tvé prvorozené dceři a bordelu, co má v pokoji, záchodech ucpaných tampóny a tak podobně. Johanka se nejspíš celkem pomámila, protože si pamatuju na ten bordel, jak jsme spolu bydleli v letech 2006–2007 u Radima Babáka. Občas jsi nějaký bordel donesla z ulice, vylívala polívku do počítače, taky svrab jsme spolu měli (o tom jsi složila multijazykovou hitovku Chvostoskok) a pamatuju, že později ses přestěhovala do Soběšic a tvá ezoterická paní domácí říkala, že „všechna dobrá energie, co Nikola má, tak odejde dveřma od záchodu, protože je nezavírá.“ Už je zavíráš? A co ten bordel?

Asi se se mnou něco stalo. Asi jen bydlím ve svém. Ale doma mám nyní opravdu pořádek. Možná proto hraju míň na kytaru. Co je lepší?

A na závěr – máš nějakou představu, čemu by ses chtěla věnovat mimo hudbu? Myslím, že po studiu střední hotelovky ses zkoušela na radu bráchy věnovat finančnímu poradenství a já byl tvůj první klient na zkoušku, na zahrádce kyjovského Ferrari baru – bylo vidět, jak se ti ta role přičí, stejně jako mně. Hlídala jsi děcka, doučovala

2013, foto Miro Trimay
2010, na festivalu Beseda s Vítou Začalem

angličtinu a francouzštinu, hrála na ulicích i v podchodech, taky jsi v Brně dělala po parádních putykách jako Alfa, Sklo, Prádlo, Mýdlo či později s Kamilem v reštyce Katány. Teď se věnuješ józe a pokud vím, děláš si kurz lektorky jógy.

Jak jsem již zmínila, stojím teď trochu na rozcestí, kdy vnímám intenzivních 10 let koncertování coby super mega jízdu, ale zároveň jako super mega výzvu. Byla to trochu past, nemám totiž plán B. Není potřeba panikařit, lidi furt choděj, furt volaj, furt mě někam zvou, říkám si, jaký to mám štěstí... Jenže spoléhat se věčně na štěstí, příznejme si, je trochu blbost.

To byla furt mateřská, pracák, mateřská, pracák, covid, mateřská, do toho furt a neustále koncerty a teď, když z kapely (na moje přání) odchází po 12 letech Petr Zavádil, teď, kdy má poslední (opravdu!) mateřská dovolená končí, najednou nevím, jak dlouho a jak moc mi hudba bude stačit.

Pamětníci možná vzpomenou na Muší kalendář, který vyšel jako příloha Uši a Vitr v lednu 2014. Fotografie pořídil Vladimír Havran Smýkal v klubu Boro. Na snímku Mucha s autorem tohoto rozhovoru Honzou Bartoněm.

Duševně i ekonomicky. Vždyť já se ještě ani nenaučila vybrnkávat! Lektorský kurz jógy pro mě byl spíš způsob, jak se uklidnit a jak si dokázat, že nejsem úplně marná, ale lektorku zřejmě dělat nebudu, navíc mě o to u zkoušek poprosili, ať to nedělám. Představ si, podala jsem

si dokonce přihlášku na psychologii, což je ještě větší úlet, ale jen to dokládá, že mi zřejmě něco zas chybí, ach jo, člověk je furt nespokojenější...

Díky, Nik, hodně štěstí přeju!

Rozhovor vedl Honza Bartoně
duben 2025
Foto na titulní straně Petr Slavík

Superstar

Sedím v autě,
čumím do mobilu,
žeru z papírové tašky
Sedím v autě,
čumím z okna
nebo do mobilu,
piju kafe z kelímku,
tloustnu,
přesně jako ztloustla Farná,
ta ale nestihla
4 piva ještě před zvukovkou
Sedím, piju pivo, čekám
Zvučím, piju pivo, čekám
Piju pivo, hrajem, brkám
hlasitě do mikrofону
a ještě hlasitěji se tomu
již několik let
sama směju.
Zpívám, piju pivo, hraju, brkám
Pak piju pivo s fanoušky,
další piva,
hermelín o půlnoci
Sedím, tloustnu, hermelín, panáky
Cigaret je taky mega
Kouřím, piju pivo, brkám, tloustnu
a pak se dokopu
ve tři ráno spát
V osm mě budí „mamííí!“
Jsem oteklá a unavená.
Jsem superstar.

KOMIKS: ZUKOTERO

Venca Roháč & Herman Traumer

LAPAČ SNŮ: Chrám a včely

Je hezký mírný barevný den, vše je jako by měkké, hebké, cítím, že i vítr fouká stálý, sluníčko nepálí, ale hřeje. Plujeme na lodi s velkou rodinou v jižním moři. Klid, nikdo se s nikým nepře. Vplouvám do klidné zátoky, pomalu, rozvážně, začínám sledovat pobřeží. Všude okolo jsou velké skály, ale oblé, jako ty Prachovské, s vymletými meandry a kanálky od přílivů a odlivů. Po chvilce mě začne to pobřeží lákat. Celkem svědomitě předám řízení nejstaršímu synovi a skáču do moře. V mělkém moři koukám na rybky a plavu ke skaliskům. Jsou tvrdé a hladké, ale žádné ostré hrany. Loď se pohupuje opodál. Přeplovu na druhou stranu zátoky a vylézám znovu na skály. Najedou na mě koukají dva lachtani, spíš tuleni velikosti mrože. Zírají s dobrými úmysly v očích. Jeden sjede jak po skluzavce kanálkem ve skále ke mě. Hýká na mě něco a já mu rozumím. Hýkám na něj také. A tak si chvíli povídáme. Nepamatuji si co, ale byl to příjemný rozhovor, kde jsem cítil sepjetí se vším živým na zemi. Vyruší nás zřízení této zřejmě soukromé ZOO, takový indický vyhlížečící muž a žena v hnědých loveckých kraťasech a košilích. Žena mi s laskavým pohledem vysvětlí, že musím vypadnout. Najednou se začne dmout hladina v zátoce, jakoby velké táhlé přílivové vlny vysoké jak domy. Já na to koukám z těch Prachovských skal a nevidím nikde naši loď. Nastupuje známý pocit – do prdele, já to podcenil! Kde je posádka, má rodina?! Já ztratil loď!? To bude vostuda... v dalším obraze potkávám kompletní rodinu. Všichni vypadají v pohodě, žena mlčí a kouká jinam, děti jsou podezřele v klidu. „Jste celí? Kde je loď?“ Syn povídá „Taťko, všechno je v pohodě. Hlavně se nestresuj.“ Já na to „proč mi neřeknete,

kde je loď?“ Všichni se tváří a opakují, že je všechno v azuru a pohodě, a hladí mě po rukách. Přestávám se vyptávat... Okolo hlavy mi začnou lítat včely, ale nějak

v klidu, přátelsky, ochranně. Všechno je v pohodě. Asi. Jsem překvapený... Skály se postupně mění, objevují se okýnka a najednou překvapeně koukám, že jsem mezi obrovskými šedými paneláky v nějakém čínském městě. Lidé okolo jsou milí, něco pořád dělají. Svlékám si košili do bílého nátělníku. Začnu splývat s oblečením okolních lidí, kupuji si něco na špejli. Všední den. Ten však utne obří barevná 3D holografická projekce chrámu Vasilu Blaženého na místním náměstí. Scéna jak z Blade Runner. Nad ní valí hesla v azbuce, občas prskne nějaký holografický ohňostroj. Do toho řízne častuška. Většina lidí je nasraná a jde se podívat. Já jsem taky nasraný. Jdu blíž a zařvu „Běžte s tou propagandou do prdele, hajzlové“. Zařvu, ale vyjde ze mě jen slabý hlas, který slyší tak dva lidi okolo mě. Nic moc odpor. Jsem překvapený a cítím se slabý. Kolaborovat je tak snadno. Prostě vás najednou není slyšet a je to.

Stanislav H.

DÝMEM:

Jeden veterán, pohádka o dobrém konci

Asi všichni dobře známe pohádku Tři veteráni, o jejímž ději není třeba se příliš rozepisovat, protože ji známe snad až přímo notoricky.

Její příběh se ale neodehrává v přízračném království Monte Albo, ale jeho děj se stal v Plzni, v květnu tohoto roku a zčásti jej psala historie a taky přítomnost.

Protože žil, byl a zatím ještě je, veterán Druhé světové války, který se svou divizí v květnu 1945 dorazil až do Plzně, kde přivítal konec této války v Evropě, a odkud jej záhy stáhli zpět do Spojených států, protože válce ještě zdaleka nebyl konec. Neboť japonské císařství si myslelo opak.

Ale vzhledem k tomu, že USA použily nové zbraně a donutily tak japonské militaristy ke kapitulaci, byl Harry Humason, jak se veterán jmenuje, od dalších válečných hrůz ušetřen a mohl začít svůj každodenní poklidný život.

Ale protože ho v rámci své dizertační práce v USA vypátral historik Jiří Klůč, byl tento devadesátidevítiletý pán pozván na letošní oslavy svobody v Plzni a stal se jejich tváří. Ale ouha, pan Humason není milionář, a tak si nákladnou cestu do Evropy kvůli mnoha zdravotním komplikacím nemohl dovolit jen tak, a tak jeho dcera na svého tátu vypsala finanční sbírku, a on sám si na cestu půjčil peníze, vybral své penzijní úspory a dorazil.

Jeho návštěva proběhla na jedničku a on sám se dle svých slov na cestu do Evropy těšil celý svůj život, ale na povrch vyplavaly i další nehezké věci, kdy pan primátor Plzně, tedy osoba za ruské korupční fašistické hnutí DA, pana Humasona ani nepozval na večeri s prezidentem České republiky a belgickým králem, ale ani mu město Plzeň nezaplatilo drahou letenku, a tak veteránovi zůstaly na krku dluhy, protože sbírka přinesla jen dva tisíce dolarů a bylo jich zapotřebí dvacet.

Ale stalo se, že se o tom dozvěděli Češi, a přes noc jeho dluh zaplatili. A nejen to, peníze na jeho sbírce přibývají i teď, kdy je tam dolarů dvacet devět tisíc. A to je ona pohádka o veteránovi, kterou jsme napsali my všichni, kterým není lhostejné to, jak se někteří naši zástupci chovají k těm, kdo jim přinesli svobodu, a přitom se tím neváhají chlubit a ani se přitom nad sebou, jako pan primátor, nepozvrací.

Já osobně jsem přispěl rovněž a alespoň trochu jsem tak splatil dluh, který k těmto lidem máme. Protože oni dali za naši svobodu i své životy. Děkuji Ameriko a děkuji Česko, že společně umíme psát krásné a silné příběhy a tvoříme tek přítomnost, za kterou se nemusím stydět.

Miroslav Václavěk

slovo, obraz, zvuk, život

drevenacikada.cz

MIKYHO ZÁPISNÍK: Zvíře v nás

Nejen chlebem žije člověk...! Tak nás vůbec neudivuje, že spousta z nás tíhne k beletrii, poezii, někteří rádi navštěvují koncerty vážné nebo rockové hudby, další dávají přednost filmovému nebo výtvarnému umění. Navštěvujeme festivaly, výstavy, vernisáže. Každému se líbí něco jiného. To je v pořádku a přirozené. Záleží na každém jednotlivci, co čte, jakou hudbu poslouchá, které filmy sleduje, jaké výtvarníky preferuje, navštěvuje jejich vernisáže a obrazy těchto „mistrů“ má doma nebo sní o tom, že až na to bude mít, tak si je koupí. A také záleží na kvalitě. Ale co je dobré, a co až tak ne? Každý to máme nastavené podle sebe, někomu se líbí pivo a „vepřoknedlová kultura“ stupidních televizních seriálů, jiný to považuje za úpadkový balast.

Co je úpadek? Co je kvalita, hodnota uměleckého díla, obrazů, prózy, básně, písně, skladby, nahrávky? Jak to rozetnout? Na posouzení toho, co je „top“, máme množství filmových, literárních, hudebních, výtvarných kritiků, rádoby oborníků ve svém oboru. Každý z nich si „ohřeje svou polívčičku“, aby vyzdvihl svého favorita. Záleží na době a vnímání dotyčného kritika. Dříve kapely prezentované jako nihilistické, úpadkové a z toho důvodu zakázané, co hrály po stodolách a hospodách, dnes zaplňují kluby a jsou hvězdy velkých festivalů.

Ale proč o tom vlastně píšu? V sobotu 3. května 2025 proběhla vernisáž obrazů Evy Macholánové v obci Těchobuz (nedaleko Pelhřimova a Humpolce) s cca 70 obyvateli, v úžasné galerii s podkrovním trámovým stropem. Ač prostory byly dostatečně velké, na téma „Zvíře“ se obrazy Evy všechny nevešly, vystavila jich „pouze 54“! Kdo je Eva M. a jak maluje, tvoří?

K namalovaným skutečným krajinám, které kreslila kdysi v plenéru s otcem, se pak

přidaly krajiny fantazijní a v nich se začali objevovat koně. Zřejmě vzpomínky na dětství, kdy chodila kolem kovárny a kováři koňům kovali podkovy... Do krajin s koňmi přibýly i symbolické postavy. A pak se vše prolínalo – samotná krajina, krajina s koňmi a tvory, o nichž není jasno, zda jsou to koně, psi, lišky, medvědi, myši, někdy se objeví anděl a postava, někdy se zdá jako hlavní motiv krajina, v níž se tvorové nacházejí. Jsou to prostě různá zvířata v nás a kolem nás.

Mimo to, mají zvířata ještě různé povahy, jsou divoká, mírná, snívá, zlá, kousavá, vznešeně historická... Již desítky let autorka zobrazuje tentýž námět znovu a znovu, vždy z jiné strany. Zvířata nejsou reálná, ale přeměněná ve fantazijní motiv a znak, který si divák může přejmenovat a nechat se unášet vlastní fantazií. Obrazy nejsou pojmenované, a tak nekonečné fantazii nic nestojí v cestě. Eva M. k tomu říká toto:

„Zdánlivě se může zdát, že na obrazech je jakási divokost. Vždy a zásadně maluji a kreslím v klidu, promýšlím motiv i několik dní, na to stále se opakující téma, a vždy kreslím jen v dobrém rozpoložení, ta rozháranost vzniká tím, že stále myslím na řešení protikladů černobílé/barevné, krásné/nehezke, dobro a zlo, určitost neurčitost, čemu dát tentokrát přednost, jakému zvířeti... a pak to vypadá, že se vše popralo.“

„Rozhraní je v tom nestálém váhání, zda nakreslit kaligrafický znak, jednoduchou podobu symbolu nebo námět rozvést více do podvědomých snových obrazů. Neustále je přítomno i rozhraní barevnosti a černobílosti. Kam se obrátit, zvolit čáry nebo plochy, pojednat celou plochu nebo ji nechat bílou a doplnit jen jedním tahem štětce?“

Svou tvorbu Eva komentuje takto: „Velkým vzorem by se mi mohl zdát realismus, surrealismus, symbolismus, existencialismus a expresionismus, obrazy ze středověku i současnosti, z Japonska. Smysla spříznění nalézám vlastně u každého díla, každého malíře. I když v galeriích opakovaně o trochu déle postávám u sto let starých německých expresionistů. Ale stále se při malování vlastně jedná o tutéž mou vlastní plynoucí řeku obrazů, kterou se pokouším zachytit malbou, kresbou.“

Bylo mi ctí uvést výstavu Evy Macholánové v Těchobuzi, s Motl family zahrála, doprovázela Eva Turnová, písně PPU, a ač neliterární kritik, „ohrál bych si svou polívčičku“. Byla také představena sbírka mých básní – haiku, Pavučiny snů, s ilustracemi Evy. V doslovu této sbírky Ivan Motýl sděluje: „Ne každý si přitom Evu dokáže spojit i s citlivým výtvarným

viděním, kterým se nemá potřebu nějak okatě prezentovat. Jsou to tiché tahy štětcem a Mikyho poslední sbírku vystřelují tyhle koňské žíně na japonské nebe. Ta žena prostě ví. Mánička potkala máničku, na olomoucko-tokijském kulturním pomezí. Haiku. Miky a Eva. Hoď si kamenem klidně stref se i do mě píši o hově Eva nesouhlasí. A černou tuší se trefí přesně...“

No, Eva se trefuje přesně! A sbírka Pavučiny snů bude k mání na Krákoru u Fidova stánku.

Těšíme se na vás!

Miky Marusjak

Foto: Marek „Fenik“ Kysilka. Eva Turnová, Motl Family a Die Retarovány Koksoflyn v pořadu Plastické variace při obrazech Evy Macholánové-Motlové

Luboš Vlach:

NECESTOU SBLÍŽENÍ

„Život je pokusná cesta, podnikaná
nedobrovolně. Je to cesta ducha skrze
hmotu, a jelikož cestuje duch, žije se v něm.
(...) Prožilo se to, co se procítlo.“ (F. Pessoa)

na cestě ke světlu je dost krásy pro všechny
když na rozcestí se cesty spojí
když se rozletí
když se slepí

podobojí za/je/dno prohlédne
a/ž překážka za kuropení padne
rozhodně to rozchodí
pochod a/ž tam popíše těla

doslovně za i in
končetiny rozhodí
přenosem od/tě/lesně
procítlo se co procítlo

na pasece u lesa
u krmelce na seně
u horského plesa
za/tančí ohnivý kohout

necesta sblížení popíše nám kůže
jednu sloku ty mně
řekneš neřeknu
jednu já po tobě

pře přebrodí řeku
div ne divně
do/čista... dotkla se čela
náhle je to nahlé

na rovinu nahé
tudy/má tam takhle
rovina se naklonila
plocha se/š š/šik/milá

a/ž zapomněl se sen
kde já kde ty
kde cesta a která je která
kdo je kdo a kam se sune

kolik je a co je za
kolikátého
pokolikáté
polykám polykán

potácí se les louka lán
lány se obtáčí
padá list
houpe se na vlnách

za pět prstů dvanáct
pak ty k/roky
krovky dají dohromady
zápory obejmou klady

za/umnou básní zkrásní
kam ta sponka spadne
pod mezí i nad
snad /|\
 \\/
 |/

verše sopečně společně
slepí se jazyky
a žádné další cavyky...
nářečí popadne se do náruče

versta za vers/tvou jde vyhučet
a už se ruče vrší
báseň báj balada blaho bomba-styk

vrata vyvrací vibrací
variace vrstev
vlásečnice vrásky verze
vnuk/nutí vervu vichru

popisuje po/vrh kvadratury h ch k r
a/ž do hloubky
po kolena v listí
slzy smích jistí

představa popíše ti záda
ráda vepíše se pod pupík nad puklinou
kudy kam necesta stře se
středem okraje

a/ž otočí se list narodí se zase kráse
puntíky čárečky teč/ky
pořád na trase tance
trans svede je zase

a/ž svůdný den soudné nestoudnosti
je z toho celý sešlý
nakreslí novou mapu řasenkou
víš... takové ty klikyháky úhlů nesčetnosti

aby nebylo samo
samo samosebou přišlo
přišlo samo se sebou
přišlo to k sobě

pře/šlo i to
nebylo samo dlouho samo
sebou už si zvyklo
ono se asi chtělo kutálet

i zamotaný klubko neví
jak z toho samosebou ven
najednou tu bylo
tu se vzalo... vzňalo

trochu se to zacouralo
samo neví kde chodilo
rádo tomu tu tady teď pořád
i po paměti zpátky

od tehdy tudy tam
a už je tady zase
nikam už asi nepůjde
ať si cesta svojí cestou jde

KDYBY se mu chtělo
tak se pustí
když má ráda radost
zebru zebou nohy

tak a jde se
něco se musí dít
třeba něco upeče
třeba neumře

třeba cestě uteče
uhněte ššš
hezky se učeše
napěče si sušenky šušu

roznítí se rozsvítí
uhněte z těsta výbušninu činu
zaktivuje roznětku
rozbije stan v bunGru

granát v bodu G
tohoto bodu je třeba dosáhnout
natřískat třísky na zátop
ztrískat se a/ž do střízlivá

třísky budou lítat
a/ž zřekne se zítřka
ještě dnes
tak/řka

„(ON:)
Až budu bubák
přijdu na tě bubat
na pohovce,
v bábovce pro ovce,
za lesklou dlaní v potoce.

Až budu bubák,
přijdeš mě vybumbat?

(ONA:)
Vybumbám tě celého
jako svého milýho.“
(Mae Sara)

a/ž budu velký budu vynálezcem na/vrhnou pře/lomovou hypotézu jak docílit všeobecnou shodu	oba/vy mohou se jít schovat ucho zvuk uchová a/ž obklíčí celé pohoří znovu vše vyklíčí a vyhoří	pure purpur necesty už to nestíhá jen čeká kam se vydá už je to asi jedno rychle to uběhne	KDYBY karaoke okem ucha bylo bylo by se o co o/přít představa nebyla by jen pocit neocitl bych se vněm v něm aby procit'?
postavím re/evoluční schodiště do příště... které nedovolí nohám padat ze schodů do nebe	a/ž svlečeš seč seš a/ž si odmyslíš co nelze domyslet miss letu pozve tě na další výlet a/ž tam někam hrozně vysoko	celý ucho to za/cuchá nahore i dole žížala si vleže nabírá želé lží-cí	KDYBY porucha ucha fyzikálně fantastickým vzruchem nevplula v/ní/mavost o stín nemusela by prosit je tak skutečná jak nikdy dříve nebyla
budu velkým vynálezcem abych zjistil kde jsem zkonstruuji nové bílé hole aby dovedly domů i slepce	a/ž bude žet vytaženo na žerd' a/ž žeton žiraviny užere se pochybnostmi o pohybu a/ž za-plaší stíhu	oční panenky štrikují silnici houžvička slimák vzpírá žou/žel žolík letí ze strožoku třetí oko je z toho v šoku	KDYBY pohyb vždycky nebyl konstantně kontaktní ostatně konstantní lobotomie vyšší je instancí katatonie
budu se cítit křepce jako pachole chopím se té vybílené hole znovu budu se cítit lehce	a/ž bouchne jako čínskoberlínská zeď a/ž teď... natáhne se široký jak dlouhý	roští v rozletu jen praští archivní ročník hlíny je výživný můra sedí na muchomůrce nos je z toho zmámený	KDYBY kdesi nedošel kyslík budoucnost ne/byla by byla zůstala by nemožná jak něžnost nadězda naděje nutnost
ucho uchopí hůl HOLY vygumuje boly naučí lid dýchat aby odplavila se pýcha	sežere žertem bystrozrakou abecedu a opět tu bude omílat sedmou míli sedmiomylné boty lze doběhnout v suterénu	ostružiní se nyní motá hlava a/ž někde u kolen stěžně klouže kůže kopřivama vána	KDYBY nesmysl nesmlsl si na úmyslu zač by ta kojenecká liga stála KDYBY nemlsala KDYBY byla jako skála církve svaté
a/ž strach ze ztráty trať rozchodí od a až do žet... v cíli každou chvíli východisko do-hledá	zpěv toho terénu frenetického refrénu sláva nazdar výletu ode mě k tobě a od tebe k oraci	kuželky se kácí kupředu jak otep hoří pohoří i step na cestě zpět tam kosa klátí klasy krásy	KDYBY iluze nebyla pomnožná jako kartotéka peříček to nic... to jenom větríček ucho uchvátí najust a schválně
a/ž se oba-vy rozptýlí a/ž sen otevře oči odtamtud až sem a/ž se to otočí na druhou stranu soudržné družnosti	jazykové přírody ódy ob/jev oka pro/pletený sítí sítnice... silnice nos/o/hltanu silice zhlta	ko/sice koulí kukadly kosa se kroutí v proutí tančí vše co křídla má maliny se oslnivě mhouří	KDYBY nebyla roznožena v krizi ryzí rzi had neměl by odhad KDYBY nenaslouchal tělem
a/ž se ustrne pře přestane se bát a/ž pak začne se začátek pakovat a/ž slimák obejme žůzorůžovou žížalu	pořád se něco mění vyměňuje rozměňuje utužuje rozněžňuje	„taková bezbranná půl hra a na polovic vážně“ (I. Harák)	nevěděl by co našeptávat KDYBY se tok rozlil a nemusel vstávat nebyl by veřejným nepřítelem nutnost nemusela by se s možností párat
rychle leč pomalu a/ž shledá se co se ztratilo bude zase veselo a/ž pře-stane se abeceda strachovat	pořád je všechno eňo ňuňo jinak než jak mělo jde z toho hlava kolem vůkol rudého řevu vřes	děj je ve třetí půlce tečky se letos nenosí nosí se středníky a zvolací znamení letos se nosí latence korelace KDYBY	KDYBY předmětem pře nebyl přemet KDYBY se naučil padat pád by nebyl sedmou otázkou KDYBY pozornost neskákala panáka

KDYBY té animace nebylo čemu by se ještě věřilo? KDYBY ta nit nereptala netaktní netečnosti nic	ani KDYBY z nebe deštníky pršely imaginací by nebyla KDYBY duch nevanul i mimo svět jedniček a nul
KDYBY nebylo hranic nebylo by rozhraní KDYBY nepodíval se na ni byla by z něj hvězda nad Brnem	KDYBY byly znemožněny hypotézy KDYBY sudičky by vymřely po přeslici KDYBY jako takové po meči umlčeno bylo
KDYBY se baron Prášil do brňavky praštil pelášil by s prachovkou po pohovce z pelechu stal by se palác	KDYBY ses tu vynořila po přeslici byla by to síla vyli bychom spolu na měsíc více už by to ani ne-šlo
KDYBY měl vymakaný piár tam kde voda hučí po skalinách niagar namazal by si lučinu na věku vodopádem pád na věky věků	KDYBY to to KDYBY nepřešlo sebou samým by bývalo ani neví čím KDYBY zvrát dal se zviklat zvykem mohl by se uvzlykat
KDYBY se nemazal nerozpoutala by se pouta pústu růstem srůstu domov by tam nenašla žádná	a vzniku nezvyknul by nikdy zač by začátek jinak stál KDYBY už později než kdy dřív nechal na sobě dříví štípat
KDYBY vědomí nepřešlo do představy a ona do mne tam kde nebyla by bývala byla nebyla by dodnes	KDYBY tu holotu lhůtou ukloval a tak dál... KDYBY údy věděly kudy a kam odkud údajnost se bere

Luboš Vlach

DŮKAZY:

Festival spodních proudů 2025

1) Die Retardovaný Koksoplyn na posledním vystoupení v brněnském UC 21. března LP 2025, 2) Idiot Crusoe Pavluš a v pozadí Jerva, 3) básník Jakub Urbanec, 4) Mártý a Idiot Crusoe, 5) Michal Vaněk z kapely Velká svačina, 6) protistátní filharmonie Die Retardovaný Koksoplyn, 7) performerka Frída Kakao.
Fotografie pořídili Lukáš Smýkal (1 a 6) a René Žárovka (2, 3, 4, 5 a 7)

TRAUMERŮV SLOUPEK:

Dřevěnej pes

V ušmouraným a šedivým Zbejšově žili kdysi před mnoha lety Mamka a Taťka Opatrovníkovi. Život tam tehdy nebyl vůbec lehkej, Taťka každej den fáral do místních dolů a Mamka v babickéjch ocelárnách kalila ocel, tak jako v dávnejch dobách její kovanej sovětskej vzor Pavka Korčagin. Lidi v celým okolí tam byli černobílí, protože úplně a beze zbytku černobílej byl v tý době celej ten posranej totalitní svět. Dneska je Zbejšov veselej a barevněj a vůbec už není ušmouranej jako dřív, ale tehdy to tak prostě bylo, a i kdyby se byl člověk bejval i posral, těžko by to nějak podstatně změnil. Mamka s Taťkou se dlouhý léta hrozně trápili a smutnili, protože neměli žádný děti a oni je chtěli mít, a to za každou cenu, třeba i v nějaký v pěstounský péči. Jenomže, jak už jsem psal, Taťka pořád fáral a Mamka den co den kalila. Každěj to věděl a úřady zvlášť, bylo jim vyloženě jasný, že těm dvěma na výchovu nějakýho toho spratka zbejvá pramálo času. Spíš žádnej. Jednoho dne proto po několika neúspěšnejch pokusech o naštekání do Mamčiny boudy v období její ovulace se Taťka rozhodl, že se vypraví do rosické obory, a tam si vyhlídne nějaký pěkný polínko a z něj vyřeže šikovnýho, chytrýho, krásnýho synka. Tak se i stalo, jenomže byl na houby řezbář a neuměl vyřezat penis, proto dřevěnému dítku udělal zářez mezi nožičkama a domů Mamce přinesl malou, uřvanou Nenasytu. Nenasyta rostla jako z vody a cpala se jak utržená z řetězu. Netrvalo to dlouho a Mamce s Taťkem došly všechny prachy a nebylo tak na její žrádlo. Nezaplátováli tu peněžní ztrátu ani velkejma přesčasama. Zkrátka

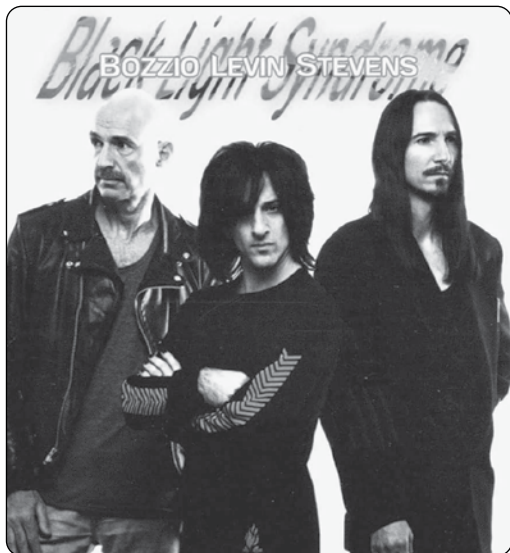
jim došel finanční dech, tak Nenasytu krmili nejdříve kradeným ovocem a zeleninou z družstevního a později i drobnějma živočichama a hospodářskejma zvířatama z širokýho okolí. Bylo jen otázkou času, kdy začne konzumovat i lidi. V tý době si Nenasyta vzpomněla, že by chtěla nějaký zvířátko na mazlení. Nejlíp psa, ale protože už všechny čokly v okrese sežrala, musel Taťka zase do rosický obory a tam jí z fajnovýho polínka vyřezal pejska. Takový plemeno do tý doby svět neviděl. Nenasytou nesnědení mezinárodní kynologové mu na dálku udělili několik cacibů a zapsali ho do svýho kynologickýho atlasu. Nenasyta si s pojmenováním pejska nedělala velkou hlavu, říkala mu jednoduše dřevěnej pes. Neměl to s ní vůbec lehký, a když spolu v tandemu sežrali i Mamku s Taťkem a zbytek lidí, kteří se před nima schovávali hluboko v dolech, tak mu utrhla jeho dřevěný koule, podrtila je a spolkla k večeri. Dřevěnej pes se na ni totálně nasral, protože bez koulí to bylo dost na hovno. Co kdyby se časem objevila nějaká ucházející dřevěná fena. Nenasytu proto zakousl svýma ostrýma dřevěnýma zubama a než ji pohltil, tak ji rozsekal na třísky. Potom vypil na Majrově celý zbejšovský koupaliště, vycouhal se na těžební věž dolu Jindřich a zmizel směrem k Brnu. Herman Traumer se za Vámi, moji draží, vrátí v dalším sloupku, a to genderově vyrovnaném, jen co k sobě najde rozkošnou a přítulnou dřevěnou fenu.

I.K.

MÚZY MEDŮZY:

Bozzio, Levin, Stevens

Black light syndrome (1997)

Black Light Syndrome je prvním ze dvou alb hvězdného hudebního tria Bozzio, Levin, Stevens. Navzdory kýčovitému obalu CD, který vypadá jak z nějaké chráněné dílny 90. let, se jedná o ukázkou vskutku skvostné hudby.

Tento hudební projekt dal dohromady excelentní americký kytarista Steve Stevens a fenomenální bubeník Terry Bozzio. Údajně se dohadovali, kdo by jim mohl hrát basu a napadnul je krimsňák Tony Levin, tak mu zavolali a on do toho šel.

Steve Stevens (narozen 1959) je známý především jako kytarista Billyho Idola, spolupracoval ale taky s Michaellem Jacksonem, Robertem Palmerem, Ricem Ocasekem, Vincem Neilem či Ozzy Osbournem. Je spoluautorem a interpretem rockové hymny k filmu Top Gun (1986), za níž získal v roce 1987 Grammy v kategorii

Nejlepší popový instrumentální výkon. Střídá komplikované plochy na elektrickou kytaru, dravé rockové kytarové výjezdy a flamencovou kytaru.

Americký bubeník Terry John Bozzio (narozen 1950) začínal jako mladíček s legendárním Frankem Zappou, a to od roku 1975 – bubnoval tedy na takových klenotech jako *Zoot Allures*, *Sheik Yerbouti* či *Joe's Garage*. Například jeho sólo v *Baby Snakes* je asi nejšilenější, jaké jsem viděl – expresivní vlasáč ve slipech tam extaticky divočí, na liskání činělů si už musí stoupnout, aby na ně dosáhl (ke shlédnutí na youtube – kamera tam zabírá v jednu chvíli detailně jeho obličej plný radosti). Pro Bozzia jsou typické obrovské sestavy bubnů s velkými řadami činělů a vyladěných tomtomů (viz foto na další straně). Mimo jiné bubnuje také na vertikální bubny Low Timbre s povrchem z olivového jasanu se saténovými chromovanými výstupky a černými práškovými ráfky. Časopis Rolling Stone označil Bozzia jako pátého největšího bubeníka všech dob. V rámci experimentální superskupiny HoBoLeMa hraje od roku 2008 s kytaristou Allanem Holdsworthem, baskytaristou Tony Levinem a bubeníkem Patem Mastelottem (poslední dva z King Crimson). Bozzio vydal asi 10 sólových alb, hrál v kapele Missing Persons či UK a spolupracoval s takovými hudebními osobnostmi jako Jeff Beck, Steve Vai, Herbie Hancock, Mick Jagger, Chad Wackerman, Duran Duran či Korn. Celkově hrál asi na stovce alb, z nichž bych vybral *Polytown*, kde hraje s baskytaristou Mickem Karnem

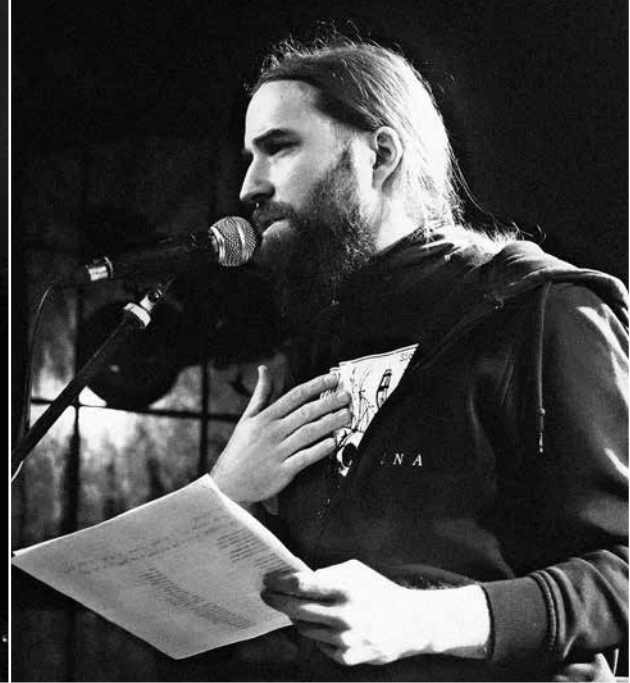
a kytaristou Davidem Tornem (zde doporučuji zejména skladby *Honey Sweating*, *Open Letter To The Heart Of Diaphora* či bublavě zasněnou *Bandaged by Dreams*).

Anthony Frederick „Tony“ Levin (narozen 1946) je americký baskytarista a hráč na Chapman Stick, známý zejména dlouholetým působením v King Crimson (od roku 1981, kde své umění předvedl na ikonickém albu *Discipline*), spolupracoval například s Peterem Gabrielem, Johnem Lennonem, Alice Cooperem, Paulem Simonem, Sealem, Davidem Bowiem, Dire Straits či Pink Floyd. V roce 1998 se spojil s divokým uskupením Liquid Tension Experiment s muzikanty kolem kapely Dream Theater. Mnohokrát koncertoval v České republice, ať už s King Crimson či dalšími projekty, jako zejména Stick Men.

Album *Black Light Syndrome* se skládá ze sedmi promakaných instrumentálních skladeb se stopáží zpravidla kolem 10 minut,

z velké části improvizovaných ve studiu (album vzniklo za 4 dny). Hudebně se jedná o směsici progresivního rocku, jazz fusion a flamenca. Album začíná úchvatnou, z ticha se rozvíjející, skladbou *The Sun Road*, kde zejména Stevens exceluje na své kytary, včetně té flamencové. Skladba má skoro čtvrt hodinu, přičemž v závěrečných pasážích je to opravdu parádní divočina. Po rockovém nárezu *Dark Corners* přichází flamencová *Duende*, kterou jsem na rockotékách občas pouštěl i k tanci – do kytarových vrstev Bozzio parádně proplová svými mnohačetnými tomtomy a činely. Zasněná titulní *Black Light Syndrome* náladou navazuje na první skladbu – při zvuku táhlé elektrické kytary se mi vybavují okamžiky z doby, kdy jsem toto album poslouchal, zejména když jsem jezdil autobusem s walkmanem za svou první láskou. Pátá skladba s názvem *Falling in Circles* je postavena na repetitivní vybrnkávané kytáře Stevense, hloubavých,

tappingových i dravých kytarových výjezdech a šlapavé rytmice. Předposlední *Book of Hours* nabízí směsici zadumané flamencové kytary a bublavé basy za doprovodu škopků ve zpravidla pomalém rytmu, gradovaném do závěrečné divočiny. Finále obstarává skladba *Chaos / Control*, začínající dravými kytarovými výjezdy, přičemž je zde znát velká míra volné improvizace.

Druhé album tohoto hvězdného tria skýtá obdobné kvality jako album předchozí. Vyšlo roku 2000 pod názvem *Situation Dangerous*. Hned úvodní song *Dangerous* to rozjede na plné obrátky. Levin zde hraje na basu za pomoci dlouhých kolíků připevněných na prsty s kouzelnou vyhrávkou v refrénu, který celý song na chvíli zklidňuje. Na albu můžeme slyšet úderné rockové vály, jako *Crash*, ale i jemné vybrnkávané procítěné flamencové balady jako *Spiral* či bublavou *Melt* s unisony všech nástrojů včetně vyladěných činelů Terryho Bozzia. Skladba *Tragic* se krásně vyvíjí od vybrnkávání až do vrstev dravých hardrockových sól Stevense,

místy připomínajících snad až slovenskou heavymetalovou legendu Tublatanka, až se dostanou do bodu, odkud už není návratu a vše se za pomoci bozziových bubnů rozsype, aby se vbrzku opět seskládalo a navrátilo k tklivým počátkům. Vrcholem alba je rychlá flamencová pecka *Tziganne* se sólem Terryho Bozzia, který předvádí, že bubny nejsou jen rytmickým nástrojem, ale také melodickým – zběsile tam liská své plechové splashe do flamencové kytary a vytukává parádní melodii do svých tomtomů. V závěrečném válu *Lost* se muzikanti opět ukazují v plné síle. Strhující hudební příběh by se dal krájet.

Každopádně toto trio je ukázkou toho, jak by měla spolupráce mezi instrumentálními mistry svých nástrojů vypadat. Radost ze společného hraní zde prýští a vytváří tak radost posluchačům, zejména těm hudebně znalým a hloubavým. Víc takových!

Honza Bartoň

SVJET PODLE KVĚTUZORA: Setkání ICH

Událost se stala v místě které nelehko popsat. Poušť to byla spíš duševní, oáza něžně řečeno smrdutá. Remízek plnej sajrajtu pohozenýho jen tak mimochodem při vycházce. Zabito, zadržáno, zasyfeno, ve větvoí samé přezec, co se strkaj na lulina. Popravdě řečeno, byla to oblast na adrese katastrálního území O418, ZÁKAZ HŘEŠENÍ A CHCANÍ. Já to tam dobře znám, já tam chodím rád a tuze rád pozoruji. Jak já bych jim mohl škodit. Pan Ost se potkal s Květuzorem. Seděli na pařezech v akátí mezi šprckami, jen tak ledabyly a mimochodem zavěšenými kdesi ve větvích mezi květy Robinia pseudoacacia, lili tito dezoláti točený pivo nevalný kvality, podmírový kvantity, zato laciný, jak to oba měli rádi.

K: Taky chodíš na laciný pivo?

O: Trochu se povozit po těch ubožácích, co jsou na tom hůř než já. To mě hrozně rajcuje, ta podlidskost, hrozně rád je ponižuju svojí přítomností, pajž jsem na tom o trochu líp než ta lusa. Mentálně, finančně, zahradu mám na rovině, pak vždycky skočím na starou, a ty seš taky pěknej kokot.

K: Sovětští inženýři, Spojené mozky svazu sovětských socialistických svobodných republik, z přemíry lásky a něhy, ve stepích i mezi sněhy, vysnili mechanickou ženu. Kunda má tři otvory.

O: Absolvoval jsem autohypnózu, jsem se vole zhypnotizoval hlasem z rozhlasu. Nebo v rozhlasu, prostě akusticky. Dával jsem do koše horkovzdušného balónu svoje neřesti, můry a zla a pičoviny, jak to chtěl ten hlas. Chlast, fet, kurvy, blbý vlastnosti, jako třeba závist, chlast, kurvy, chlebičky, videohry,

tabáky, konopí, tripy, žíly, kurvy, chlast, kurvy, všechno jsem to najebal do toho koše. Pral jsem to tam kovanejma vidlema, tak jsem s tím vyjebal, kurva.

K: Uvnitř zázraku nachází se zmenšenina mechanické ženy. Kunda má tři otvory. A uvnitř zázraku zázraku nachází se zmenšenina mechanické ženy. Kunda má tři otvory. Mandelbrotov Ivan Ivanovič se rozjančil.

O: Pak jsem se zamyslel, co s tou mou babou, jestli ji taky strčím do toho koše neřestí a budu pozorovat, jak ten balón poháněnej horkým vzduchem pluje do zatracených sfér. Jak vodplyne atmosférou do stratosféry, do ionosféry a pak dál až někam do kundy. Ten hlas v rozhlasu to naléhavě chtěl, abych to dělal, abych si to představoval. No, nechal jsem si ji, tu moji starou, já blbec.

K: Sovětští technici a dělníci, spojené mozky a spojené ruce svobodných spojených Států sovětských, sestrojili mechanickou ženu. Kunda má tři otvory. Vznikl píchlej traktor tříkolka.

O: Ten hlas pak řek, že se má potkat můj nový já s mým starým já, a to starý já má novému napsat lístek. Ten horkovzdušnej balón s těma neřestma byl už někde v prdeli.

K: Jestli ten tvůj balón s tím bordelem nepíchнул nad Ruskem?

O: Nakonec jsme se potkali, ta dvě já, to starý já a nový já, a to se poser, jak já jsem vyrovnanej člověk. Tady máš ten lístek, mám jich osm.

K: Seš taky dobrý borec, já to teda za mě dneska cvaknu.

Motiv: Květuzor Škvírkó

Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Houslička

Ilustrace není: Ferdinand Chlast (chlatal)

Vratislav Brabenec & Richard Pecha

PŘIPOMÍNAT

něco někomu, kdo už je mrtvej, a von si myslí totéž o vás. Nepodávat mu ruku, neposlouchat ty posmrtný (i předsmrt.) tlachy. Nechat je vodejít. Pískovaná cestička podél stavení, tak jak jste si přál, krátký jen mávnutí. To stačí.

Teď tu prší. Po dlouhý době. Déšť znebe, hromy a blesky - B. se hněvá, ale posílá déšť. Spláchne to i ty duchy - duše, co zrovna, ten den, tu noc, maj povolenou vycházku. Sem. Sebevrazi maj často zarcha. A když přijdou, lákaj na jima vykonanou cestu tam a zase zpátky. Letěj vesmírem, ve Vršovicích i na Vinohradech, všude kam až dojede tram č. 22.

18. 8. 2024

VYPNOUT

Jak je to snadný. Vypnout. Se vypnout, břicho zastrčit dle WV. Vmým případě teď právě vypnout rádio, je blbý datum

a novýho se víc - nic - nedoru. Nečekám nic od tohoto dne, vím, co asi tak chci, co budu jíst, a jak to dopoledne spítím bude vidím i bez telefonu. Vypnout podpurný přístroje, když už to vede jen kutrpení těch kolem. Vypnout tak, aby i na modlitbu zbylo místo, čas a to opravdový ... Vypnout dá se i při výslechu, při zbytečný hádce, dopalování, blouznění atd. Můžete za to dostat na budku. Stane se. Vypnout naoko a soustředěně pak dát ránu. Učit se, jak a kdy. Soustředění je podobný úkol. Zapnout!

21. 8. 2024

Text, co už někde byl...

EVA TURNOVÁ

První dáma českého undergroundu (1964), což některé dámy nesou nelibě. Někdejší choť herce a zakladatele skinheadské kapely Orlík Davida Matáska. Zpěvačka, baskytaristka, spisovatelka a malířka. Především Eternity, Plastic People, DG307, Zbytky charismatu (muzika zazněla ve filmu Knoflíkáři) a další. V poslední době vystupuje rovněž v duu s plastickým Vráťou Brabencem. Mj. hrála např. v Zelenkově Mňága Happy End a v dalších filmech. Autorka řady knih vydávaných vlastním nákladem. Např. několikadílná série Turnový háj (vycházel na pokračování v Reflexu). Maluje a vystavuje. Žije střídavě v Praze a na chalupě v Rozkoši. Zde jeden text z Eviny tvorby.

BAMBULINÁRE SI, FIFINÁRE NO

Chystám se s kamarádkou na Sicílii. Chceme ostrov projet na vlastní pěst půjčeným fiátkem, prozkoumat města podél pobřeží a zjistit, jak funguje agroturismus. Italsky umím sice jen „kvanto kosta kvesta rivista“, což znamená „kolik stojí tento časopis“, ale to vůbec nevadí. Právě naopak. Těším se, že se na týden vymaním ze zajetého kolečka slovních pojmů a jejich významů, nechám myšlenky volně plynout a budu jen improvizovat. Někdy mi připadá, jako kdyby řeč nebo jazyk byly pro nás základ, že i naše představy, které by měly být plné fantazií, jsou zbytečně uvězněné ve slovech, se kterými bychom si mohli alespoň víc hrát.

Před odletem ještě absolvuji přestřelku s operátorem:

„Dobrý den, zítra letím na Sicílii a chtěla bych se ujistit, že mám roaming.“

„Sicílie... to máme Řecko,“ odpovídá operátor.

„Ne, to máme Itálii.“

„Itálie není v Evropské unii, takže to bude

problém.“

„Itálie je v Unii.“

„Aha, takže to nebude problém. Užijte si to a nezapomeňte navštívit Athény...“

Druhý den přilétáme do Palerma, zkouknem legendární kapli Cappella Palatina s arabsko-normanskými mozaikami a jedeme se najíst. Stavíme v pizzerii s názvem Aperto, objednáвам těstoviny s haldou parmazánu a domácí víno. Místo „prošuto“ mi z pusy vylítne „prostituto“, Italové jsou ale chápaví, takže přinesou správně vepřovou šunku a od té chvíle jsme jejich „belisime signore“. Nudle sice mírně plavou v oleji, ale stačí prostě říct „olio bruto“, číšník hned pochopí, jídlo vymění a jako pozornost přináší grappu. Začnu si rozjařeně broukat „kózi pikolá“, obsluha se přidává, opakuju název restaurace Aperto a zvedám palec. Později zjistíme, že „aperto“ znamená otevřeno.

Mírně zgrapované vyrážíme na pláž, nebaví nás opalovat se v plavkách, tak si je

Na Krákoru 2024 v Ostopovicích u Brna, foto Dušan Matuška.

svlékáme a leháme si stranou od turistů.

V cukru letu jsou u nás dva policisté na motorkách.

„Questa non è una spiaggia per i nudisti,“ řekne přísně jeden z nich.

„Špágy pro nudisty? Non, gracie, massivo manžare in Aperto,“ zavtipkuju.

„Spiaggio je pláž, jdou nás zatknout, neprovokuj,“ prosí Renata.

mlčíme. My komplet nahé, oni po bradu v kůži.

„Kvanto kosta kvesta motočikleta?“ chci odlehčit situaci a odvést pozornost od tématu, ale na karabiniéra moje vyšisovaná blond patka nezabírá.

„Umíš anglicky, francouzsky, čínsky, můžeš to dát nějak dohromady? Řekni,

jestli můžeme bejt aspoň nahoře bez.“

„Kózi pikolá?“ snažím se navodit atmosféru z restaurace, ale hoši nehnou brvou.

„Řekni prostě jenom vršek jo, spodek ne,“ ztrácí nervy Renata.

Moje představivost se rozjíždí na plné obrátky: „Bambulináre SI,“ řeknu a ukážu na svou hrud.

„Fifináre NO,“ zakryju si spodní část těla šátkem s buddhou.

„Bambulináre si, fifináre no,“ mumlají mládenci zmateně a odjíždějí.

Zbytek výletu už proběhl bez lingvistických potíží. Řecko je prostě boží.

Eva Turnová

SKŘÍTKI

HOYKO LETMEIN

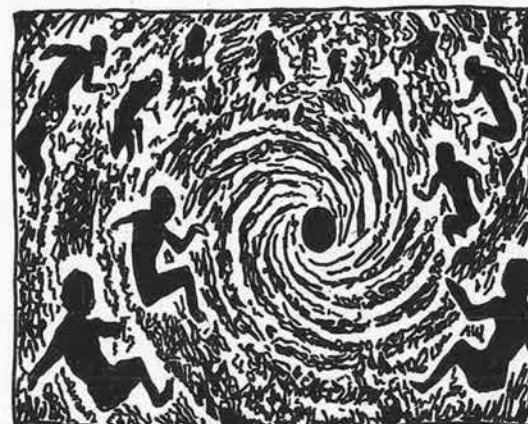
Tlačí pod kůži ty kameny, které z ní
vymačkávají hejna skřítků.

vesmírný, kde excitována
fotony kolabuje jejich vlnová funkce a jsou zpřítomněni.

Máte světlo prostoru, neboť singularita černé díry je Koncem času. Nekonečně dlouho lze

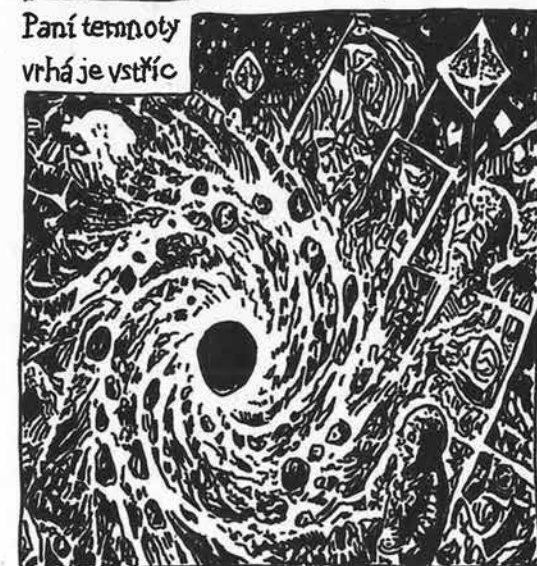

pozorovat skřítky na horizontu událostí, oni jsou však znovu a znovu vrháni a zpřítomňováni

a připojují se sami k sobě.

Na tom zkrveném horizontu událostí.

BÁSNÍK ULICE: Nekončící příběh

V Nekonečném příběhu, knížce napsané německým prozaikem Michaellem Endem, se mladý Bastián v antikvariátu zmocní stejnojmenné knížky a doslova se rozplyne v četbě dobrodružného příběhu. Dozvídá se, že v říši zvané Fantázie pojídá plíživá Nicota pohádkový svět. Rozličná stvoření se rozhodnou se zprávami o ohrožení říše vydat za Dětskou císařovnou sídlící v Slonovinové věži a požádat ji o pomoc. Pohádkové bytosti, jež se ocitly příliš blízko, jsou nicotou nezadržitelně přitahovány. Některým chybí části těla. Nicota pojídá dokonce i celé lesy a hory. A přesto je na ní nejpodivnější, že se do ní nelze zahledět. Tu prázdnotu po jejím příchodu nelze ani uzřít, natož jí jakkoliv porozumět. A to nejhorší je, že samotná císařovna churaví, neboť jí už příliš dlouho žádné dítě člověka nedarovalo nové jméno. Ke mně se první zprávy o příchodu Nicoty dostaly před dvěma a půl roky. Společnost Open AI spustila pro veřejnost svůj první velký jazykový model a byla následována řadou dalších technologických firem. A internet zaplavily texty a obrázky generované umělou inteligencí. Bohužel nejen internet. V Brně si jeden místní bar začal nechat míchat koktejly na základě doporučení AI. Jiná nově otevřená restaurace si pro hosty nechala vygenerovat výzdobu

PERMUTACE:

Permutace jakékoli silné pětislovné fráze (alespoň v angličtině a čínštině) vám dá přesvědčivou báseň o pěti krát čtyři krát tři krát dva krát jedna verších, tedy báseň o 120 verších s vlastní vnitřní hudbou. Dokonale jednoduché. — B. G.
[pozn. er. d.: zde předkládaná Permutace pracuje s frází čtyřslovnou — $4 \times 3 \times 2 \times 1 = 24$ veršů.]

– renesanční výjevy s pizzou. Kamarádka, vedle které jsem nedávno seděl v knihovně, si nechává psát diplomku jazykovým modelem. „Většina mých spolužáků není bez AI schopna napsat ani jednu normostranu akademického textu,“ stěžuje si mi dívka, které jsem právě dorecitoval básničku. Nedávno jsem se dočetl, že podle Billa Gatelye bude do deseti let většina pracovních míst plně automatizována. Nebo taky že Dua Lipa s Paulem McCartneym apelují na britskou vládu, aby více chránila kreativní průmysl. Ono totiž nechat si složit novou písničku i s textem v libovolném žánru zabere například aplikaci Suno jen pár vteřin. To samé bude možná možné i u celovečerního filmu, třeba za rok za dva. Vše závisí jen na exponenciálně vzrůstající výkonnosti modelů AI, na počtu čipů a energii pohánějící datová centra. A mezitím naši tvořivost pojídá Nicota. Nač psát esej, báseň, kuchařku, když stačí napsat jen vhodný prompt. Proč chodit na hodinu kresby figury či si pořizovat novou zrcadlovku, když obrázky Midjourney jsou už pro laika často nerozeznatelné od reality. Proč využívat kritické myšlení, když se na všechno lze doptat chatbota. V Nekonečném příběhu se čtenář Bastián nakonec do Fantázie dopraví a zasadí se o její záchranu. Není jen čtenářem špatných zpráv, ale sám se stane hybatelem děje. My všichni jsme Bastiánové. My všichni obýváme Fantázii.

Šimon
básník ulice

PERMUTATIONS FOR FIVE COFFIN' VOICES

SMOKIN'	RAPES	MY	BREATH
SMOKIN'	MY	BREATH	RAPES
SMOKIN'	BREATH	MY	RAPES
SMOKIN'	RAPES	BREATH	MY
SMOKIN'	MY	RAPES	BREATH
SMOKIN'	BREATH	RAPES	MY
RAPES	MY	BREATH	SMOKIN'
RAPES	BREATH	SMOKIN'	MY
RAPES	SMOKIN'	BREATH	MY
RAPES	MY	SMOKIN'	BREATH
RAPES	BREATH	MY	SMOKIN'
RAPES	SMOKIN'	MY	BREATH
MY	BREATH	SMOKIN'	RAPES
MY	SMOKIN'	RAPES	BREATH
MY	RAPES	SMOKIN'	BREATH
MY	BREATH	RAPES	SMOKIN'
MY	SMOKIN'	BREATH	RAPES
MY	RAPES	BREATH	SMOKIN'
BREATH	SMOKIN'	RAPES	MY
BREATH	RAPES	MY	SMOKIN'
BREATH	MY	RAPES	SMOKIN'
BREATH	SMOKIN'	MY	RAPES
BREATH	RAPES	SMOKIN'	MY
BREATH	MY	SMOKIN'	RAPES

(KOUŘENÍ ZNÁSILŇUJE MŮJ DECH) Daniyal for Brion Gysin & Igor Látal

PERMUTACE PRO PĚT CHRCHLAJÍCÍCH HLASŮ

ÚHLÝ POHLEDU:

Christo Grozev: hrdina

Jestli dnes existuje nějaký opravdový hrdina, který mění svět k lepšímu, tak je to Christo Grozev, novinář, který kdysi působil v týmu Belling Cat. Jeho novinářské úspěchy si ale vyžádaly velkou osobní oběť. Grozevův tým odhalil celou tu síť ruských agentů (Vrbětice, Skripalovi atd.). Podařilo se mu odhalit největší chybu ruské tajné služby GRU, a to fakt, že falešné pasy ruských agentů se liší jen posledními 4 koncovými čísly. Pro Rusko to tedy fakticky znamenalo stáhnout z celého světa více než tisíc agentů, protože v momentě, kdy Grozev tuto informaci propálil, Rusové věděli, že jejich agenti jsou prozrazeni. Vedlo to k bizarním situacím, kdy třeba manželský pár špiónů, který předstíral, že jsou Argentinci, najednou sebral své 2 děti, utekl do Moskvy, kde je přivítal Putin, a teprve někdy po cestě na letiště se děti dozvěděly, že jejich rodiče jsou ruští špióni, protože celou dobu před dětmi mluvili španělsky. Když Putin zjistil, co všechno už mu Grozev provedl (seznam je dlouhý), poslal na něj nový tým najatých zabijáků. Tohle ovšem nebyli profesionálové z GRU, ale najatí amatéři. Jak ale Grozev poznamenal,

nešikovný agent zabiják někdy může být nebezpečnější než profesionál právě proto, že dělá víc chyb. Naštěstí byl Grozev včas varován před atentátem a jeho rodina musela utéci z Vídně, kde žili. Grozev o tom mluví takto:

„Žiji teď oddělený život a už nejsem se svou rodinou a dětmi. Pro jejich bezpečí. Stálo to za to? Moje děti si myslí, že ano. A pokud to ony chápou, pak si myslím, že to za to stálo.“

Z rozhovoru jsem pochopil, že jeho děti už jsou dospělé. V rozhovoru taky Grozev zmiňuje, že jeho syn jen náhodou nepřišel o život, když se málem střetl s agenty. A že jeho otec zemřel a je velice pravděpodobné, že byl zabit stejnými agenty, kteří šli po něm. Grozev tedy zaplatil za svůj boj za lepší svět skoro nejvyšší cenu. A pevně se modlím, že alespoň jeho ženu a děti teď tajné služby budou hlídat. Pokud vás zajímá, co všechno tenhle frajer dokázal, sledujte na Youtube jeho Christo Files. Je to ta nejnapínavější detektivka. A hraje se tam o všechno.

Vojtěch Landa

FILMOVÉ OKÉNKO:

Šel jsem na nový film Hřišníci (2025), ale vyklubalo se z něj jen obyčejné upírské béčko, takže se raději zase podívám na staré filmy.

I'll Never Forget What's'isname
(režie: Michael Winner, 1967)

„Asi bych mohl začít přednáškou o tom, jak špatně je název filmu přeložen do češtiny, protože z originálu je zřejmé, že název hraje s myšlenkou, že se tváříme, jak je pro nás

nějaký vztah důležitý, a za rok už ani nevíme, jak se naše milenka či milenec jmenovali.“ Tento britský film je variací na Felliniho 8 a půl. Stejně jako další film z této doby (Zvětšenina) spoléhá na úžasné záběry Londýna a Cambridge. Snímek nedosahuje

kvality obou filmů. Ale mohu to zodpovědně říct? Nevím. Protože i tento film se zabývá postavou režiséra, který chce tvořit umění, ale společnost ho „nutí“ tvořit hloupé reklamy. A do toho bezcílně odbíhá od jedné ženy k druhé. A ačkoliv se snaží změnit a nestřídat milenky, vždy podlehe té další. Kdybych tento film viděl v 25, tak jako ten Felliniho, nelíbil by se mi mnohem více? Asi ano. Teď jsem čtyřicátník. Najednou mi ta posedlost sebou samým a zdánlivou vlastní „genialitou“ přijde směšná. Je pravda, že Winner se hlavnímu hrdinovi asi i trochu posmívá, ale zároveň s ním jistě i soucítí. Těžko říct, film nemá jasné stanovisko. Nakonec tak kromě kamery, střihu a atmosféry 60. let, nejvíce zaujmou vzpomínky hlavního hrdiny na šikanu v internátní škole. Ty jsou natočené opravdu skvěle a pokračují do současnosti při třídním srazu.

A pak je to ještě miniepizoda, kdy starý literární kritik ukazuje mladé sekretáře pornofilmy, tehdy promítané do kukátka na starých promítačkách. A zatímco ona je zhrozena tím, co vidí (nečekala to), on se k ní ze zadu úchylně přitiskne. Ten moment,

kdy se respektovaný intelektuál změnil ve starého prasáka, je podán skvěle.

Abych to nějak shrnul. Ačkoliv jsem si vědom, že např. čtvrtá vlna feminismu má své velké chyby, tak musím říct, že film jako tento ukazuje, proč byly další vlny feminismu nezbytné. Jelikož ta první vlna, která probíhala právě v 60. letech, vlastně ženám tolik nepomohla.

Ano, ženy mohly souložit i podvádět, a velkých městech jim to i snad celkem procházelo, mohly používat antikoncepci, ale nakonec to vše bylo vlastně výhodné spíše pro muže. Tím, že cizoložství už nebylo tak zakazované, se jim do postele vtrhl zástup milenek, které muži, tak jako hlavní hrdina, mohli střídat a odhazovat. Jelikož všechny důležité kariérní pozice byly obsazeny muži, žena stále měla jen 2 možnosti – buď sbalit bohatého frajera a stát se bohatou manželkou, anebo si užívat s milenci, ale s vědomím toho, že v práci bude stále jen jejich sekretářkou. Všechny ženy v tomto filmu jsou vlastně jen pěšci na šachovnici mužské hry, žádná z nich není a nemůže být královnou.

Vojtěch Landa

SÉPIOVOU KOSTÍ:

Tomáš Štiler

Tomáš Štiler se narodil roku 1990 ve Švábenicích, vyučil se ve Vyškově a nyní žije v Brně. Pracoval jako dělník, soustružník, skladník, zámečnický údržbář v kině, barman, kuchař, prodavač, vinohradník, pivovarník či účastník rekonstrukcí bitev. Jeho texty otiskly časopisy Prostor, Dno, Host, Tvar, Rozum a vbrzku i Um pakučtury. Knižně debutoval titulem Odpálím, přepálím, zamiluju se (Větrné mlýny 2022). Názrazově se rovněž věnuje autorským čtením – například Skleněná louka či jeho domovská knajpa Prádelna (Cafe Laundry). Notně je rovněž zmiňován v knižně vydaných Zápiscích z Hostimilovy kroniky, jelikož v brněnském Hostimilu dělal barmana. Předkládáme výběr jeho dosud nevydaných básní z roku 2024.

XXX

Jsem jenom hnusnej, blbej a chudej
Žádná sláva, ale dejchám
Je listopad
Mohl jsem být taky bezdomovec
Ale nemusím se přikrývat listím
v lužáneckém parku
Jsem jenom hnusnej, blbej a chudej
Nic hroznýho

XXX

A pak si spolu zahrajeme deskovou hru
Protože ten včerejšek měl obroušené hrany
jako kostka
Hráli jsme tehdy tichou poštu
A tys zapomněla psč
Nechám tě táhnout a dám si pivo
Byl jsem jednou koupit nevím co
A koupil jsem pivo
Člověče nezlob mě
Táhni už

Mrk

Viděl jsem poprvé tvý oči
A hned přestávám páchat zločin
Nedívám se déle
Protože možná tě to sereto co jsem
chci být užitečnej jako kamera v obchodě
jako umírající křeček v teráriu
jako květina pro tetu
jako točený pivo pro vytočenýho dělníka
jako prezident z lidu kterej není svině
jako stopy v šotolině
chci být užitečnej
a za to budu vděčnej

Kocovina

Tak už mám konečně
Kocovinu po slečně
A jak už to bývá
Stejně ji zas líbám
Nikdy mi to nestačí
U piva to nemám jinačí

Bořku Mezníkovi

co jsem ti půjčil
mi nevrátíš
protože navěky už spíš
a vše co jsi mi půjčil ty
beru jak dar
i všechny momenty
a zkusím dál vykročit směle
Bořek je pryč
jdi světě do prdele!

Radimu Dibdiakovi

Radime
Sejdeme se jindy a jinde
Ty mě vyfotíš
A řekneš, že jdeš do Švandy
Ačkoliv je zavřená
Sejdeme se tam

XXX

Někdy předpokládám
Že ukážeš mi záda
Ale jenom protože
Jdeš pro panáky

XXX

Zkusil jsem to
Zkousím se učit anglicky
A psát nákupní seznamy místo básní
Jsou taky monotematické
Pivo
Pivo
Verš
Redy tu gou
Zkusil jsem to
Ale mám furt stejnej přízvuk jako dřív

Tlupa

prej procházíme z opicí
Karlos Dárvin to povídal
hele, nedělej opičky
a neopič se po mně ty pičo
když jsem chytřej
než přídou chlupatý, přestanu být sprostěj
já vim že se to stane
je to instinkt

HOVORY S PAVLEM HEROTEM:

Zázračna a Medžugorje

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance v nakladatelství Psí víno.

Zázračna

Odjížděl jsem na rockovou zábavu, někdy v šestnácti, asi deset kilometrů, do vesnice Časlavice (rodiště dvou Bedřichů, Fučíka, Václavka). U silnice za Martínkovem je kaplička. Uvnitř jsem uviděl zář. Zastavil jsem na kole. Podíval se, zdali není nějaký odraz od světel auta, nic. Celou zábavu jsem prožíval pohlcený vidinou úkazu. Ani jsem nepil, netancoval, seděl. Bylo to ve dvaadesátém roce, v listopadu.

Ve dvaadesátém jsem roznášel, kolportoval Petrovi Cibulkovi jeho Necenzurované noviny. Na podzim v listopadu jsem v podvečer odjel také nabízet nějaké nové číslo po hospodách moravskobudějovických. Tehdy jezdil noční autobus o půl jedenácté. Zastavoval na křižovatce, dvakrát do měsíce, jinak jezdil přímo do vsi. Tentokrát jsem musel do ní dojít asi kilometr pěšky. Vystoupil jsem a šel. Od samého počátku jsem byl neklidný, cítil v sobě strach, otáčel se, zdali za mnou někdo nejde. Byla to hrůzostrašná cesta plná vnitřního napětí, chaosu. Přicházel jsem k oné kapličce. Otočil se a uviděl světla. V dáli odbočovalo auto na tutéž silnici, po které jsem šel. Uvnitř jsem jenom slyšel: Schovej se, schovej se za kapličku! Ukryl se teda za ni. Auto přešlo na začátek vesnice, obrátilo se a odjelo zpět. Počkal jsem chvíli a viděl, že odbočuje, odkud přijelo, na Moravské Budějovice. Došel jsem domů.

Za týden jsem přijel do tohoto města a potkal udivenou kamarádku. „Ty neležíš v nemocnici? Koluje po městě, že tě zmlátili, když ses vracel onehdy domů.“ V některé z hospod, kde jsem prodával Necenzurované noviny, se na mě museli domluvit komanči, nasedli do auta s tím, že si mě podají. Kaplička Panny Marie mě zachránila. Deset let poté, co jsem uviděl uvnitř ní zářící světlo! A její původ? Okolo Martínkova býval samý les a v něm vlci, kteří dělali ve vesnici škodnou. Byly na ně nastraženy jámy, asi metr a půl hluboké, se špičatým kulem uprostřed. Takzvané vlčí jámy. Tradovalo se, že jednou se vracel z muziky opozdílý muzikant a do jedné spadnul. Jedno štěstí bylo, že se nenapíchnul na kůl. Druhým, že ho nesežral vyhladovělý vlk, který tam uvíznul. Muzikant dostal nápad. Začal hrát na housle. A tak hrál a vlk vyl. Pozvolna praskaly žíně na smyčci, až při poslední šli okolo lidé a muzikanta vysvobodili. Ten na paměť této události, jako poděkování za záchranu života, nechal postavit kapličku Matce Boží, ochránkyni.

Přijel jsem do Moravských Budějovic za kamarádkou. „Ráda bych tě seznámila s holkou, která také maluje a píše.“ Přišli jsme do ponurého pokoje. Ona rozsvítila svíčku uprostřed menšího kulatého stolu. Došlo na tajemno, ale hlavně na okultismus a ty scifistické úkazy. Rozvinula se diskuze. Najednou si to rovnou ke mně namířila

Krásná a vyjevená s Pavlem Herotem důležitým a impozantním u Skaláka, 2009 u Skaláka.

odkud jsi přišla, do všech pekel.“ Kočka zasyčela. Bylo slyšet prásknout dveřmi. Jak jsem později zjistil, žádné tam nebyly. Přišel jsem na nádraží. Na vlak nastupoval můj velký kamarád z mládí, nynější kněz p. Pavel Veith. Přemluvil otce, který ho přivezl autem, ať mě zaveze domů.

Přesně za týden od této události, byla také neděle, jsem měl chuť odjet znovu do Budějovic. „Dneska ti mám divnej pocit, abys nikam nejezdil a zůstal doma!“ řekla mi máma. Radost jsem z toho neměl. „Zajeď si tam zítra.“ Další den jsem vyrazil a dozvěděl jsem se tragickou událost. Čtyři z mých známých odjeli autem, rovnou z oné hospody, kde jsem byl tehdy před osmi dny, odjeli do Jemnice. Tam se napili a když se vraceli, tři z nich se zabili v autě. Po poli

bibli. Já jsem při čtení neustále myslel na tebe, jaké tam jsou básnické obraty. Tu si přečti! A v kolik hodin to bylo? To vím, od půlnoci do půl jedny. Přesně v ten čas, kdy jsem prožíval ten hnus. Poradil jsem mu, ať ji okamžitě vyhodí. „Pokud nechceš, jenom tě moc prosím, už nikdy na mě nemysli, pokud ji budeš číst!“ Deset kilometrů přenosu myšlenek na dálku, a to kruté peklo, co se ve mně odehrávalo...

Medžugorje

V prosinci před Vánocemi 1994 mi máma přinesla od jedné spolupracovnice medailonek. Prý ho přivezla z mariánského poutního místa Medžugorje (v Bosně a Hercegovině, pozn. red.). V ten okamžik jsem ucítil dotek vnitřního porozumění,

souladu s něčím vyšším. Stal se mi nejkrásnějším Vánočním dárkem. To jsem cítil. Naplněný klidem jsem je prožil obzvláště duchovně. Určitě jsem popil alkoholu, určitě jsem se opil večer na Štědrý den, i další dny sváteční, jenomže mne něco z neznáma oslovilo, toho jsem si byl vědomý. Již v Praze jsem pil, po příchodu na Vysočinu ovšem ještě mohutněji. Ráno čučo, tzv. Mixela, svinstvo za pár korun, do toho desítka piv, odpoledne to samé, večer hospoda, potom víno nebo slivovice. Někdy došlo i na Alpu. Vydržel jsem celou noc poslouchat muziku, pouštěl si dokola z radia nahrané nedělní Havlovy promluvy. V lotosovém posedu na gauči, mírně se pohoupávající dopředu a dozadu, kouřil jednu cigaretu za druhou. Tak to šlo po celé týdny, měsíce, roky. Jednou se přivezla čerstvě napálená slivovice. Pil jsem a pil. Za to odpoledne, asi mi to nikdo neuvěří, jsem mohl vypít litr a půl, možná dva, zapíjenou vodou. Vzpomněl jsem si na Majakovského

holou, ostříhanou hlavu. Ať žije bard! V koupelně jsem vzal nůžky a ostříhal si své dlouhé vlasy, co se jen dalo. Potom jsem si hlavu namydlil Barbusem a strojkem s žiletkou ji oholil. Vivat Majakovskij! Odešel jsem do hospody na pivo. Ta ztichla po mém příchodu. Sednul jsem ke stolu, u něhož nikdo neseděl. Oproti byl stůl plný místních. Hodně dlouho se na mě beze slova dívali a já na ně. Snad pětiminutové mlčení. Hodil jsem tam pár piv na počest ruského barda a odešel domů. Máma mne našla spícího na zemi v krvi. Jak jsem se holil, tak jsem se vydatně pořezal žiletkou, což viděli i v hospodě. Já nikoliv. Nechal jsem si na hlavě vzadu pramínek dlouhých vlasů. Vypadal jsem jako Čingischán, avšak mírně zmrvený, další den mi pramínek máma vizuálně upravila. Dokonce se jí i líbil. Byl však trnem v oku u místních. Jednou u nás dělala parta pokrývačů z Jemnice a po ránu, když jsem spal, mi ho ušmíkla. Názorně demonstruji můj vztah k alkoholu

ve spojitost s Medžugorjí. V Martínkově, toho času soukromě ve svém domku, měla silně věřící rodina obchod s potravinami. Jednoho dne jsem si šel pro nákup piv a vína, jako obvykle. Bylo to na konci zimy 1995 a paní majitelka mi řekla: „Jedeme do Madžugorje, nechtěl bys jet s námi? Pojed! Nesmí se tam pít alkohol, je dobré se i postit.“ „Klidně pojedu,“ odpověděl jsem. Potom mi došlo, že se tam nesmí pít. To mi nahnalo hororovou hrůzu. Pět let jsem nebyl schopen vynechat. Jak to vydržím? Co tam budu dělat? Odvolat mě to ani nenapadlo. Vzpomněl jsem si na ten medailonek, četl jsem o tamních zjeveních, potom mne lákalo prožít něco dobrodružného, přeci jenom to bylo na území válčící Bosny. Bylo v mém pacifistickém zájmu nasbírat poznatky. Vyjeli jsme pár dnů po uzavření příměří. Abych to tam nějak přežil od nemožnosti se napít alkoholu, vzal jsem si velký kufr z části plný knížek, převážně básnických sbírek. Napadlo mě, že bych tam mohl něco napsat. Koupil jsem si sešit a zásobu propisek. Na hranicích byl středem zájmu a musel jsem ho otevřít. Ostatní byly vybaveni jídlem, já tam měl pár konzerv ohledně půstu, nějaké ošacení, ale tři čtvrtě kufru-loďáku tvořily knížky. Celníci byli poměrně udiveni. „To máte tak málo jídla na týden?“ „To mi stačí.“ Jelo se celou noc, takže jsem nic z války neviděl. Zastavili jsme pouze na Plitvických jezerech, a to kolem půlnoci. Probudil jsem se ráno už v Medžugorji. Po ubytování jsem se vyšel podívat ke kostelu. Před ním stála socha Panny Marie. „Pomodlím se.“ Začal jsem se modlit a podíval se do něžné tváře Matky Boží. A v tu chvíli, jako by se na mě pousmála. Díval jsem se dlouho do její tváře. Uvnitř sebe se odvíjela pohoda, a to taková, že jsem si vzpomněl na ten doposudžitý život. Měl jsem pocit, že ze mne něco vychází, jako nějaká žumpa, kvas. Najednou jsem ucítil

obrovskou krásnou vůni. Začaly mi téci slzy. Padnul jsem na kolena. Modlil se. Měl jsem pocit radosti ze života, něhy, jako když vyjdu z vězení, ven na svobodu. Měl jsem pocit, jako by se Matka Boží usmívala. V pozadí svítilo polední sluníčko. Byl to pouhý pocit, který mne naplnil radostí, a to dokonce i nad sebou? „Neboj se, ještě jsem tu já, nenechám tě v tom stavu, v jakém jsi přijel za mnou!“ Přestaly stékat slzy. Odešel jsem do kostela a modlil se.

Další den jsem se rozhodnul odejít ke zpovědi. Po osmi letech. Od mého příjezdu jsem neměl ještě nic k jídlu ze svých strohých zásob. Pouze jsem se napil vody a dal si chléb, který je jako naše vecka, moc dobrý. Odhodlal jsem se pokračovat s tím, co nejvíce to půjde vydržet. A také to šlo vydržet, dokonce bez problémů. Chodil jsem okolo restaurací, odkud byla cítit vůně jídel, hlavně ryb. Ostatní si vařili polévku, nasál jsem vůni a nic, žádná touha ochutnat. Těch skoro pět dnů. Vůbec jsem neměl zájem o jiné jídlo. Při jedné z dalších návštěv Medžugorje trávající o něco déle, bezmála týden, také. Přiznám se, že doma bych podlehl, udělalo by se mi špatně.

Byl jsem pětkrát v tomto svatém městě a pokaždé jenom o chlebu a vodě. K tomu jsou tam modlitební výslapy na dva kopce. Na kopec prvotního zjevení Podbrdo a druhý Križevac, pět set metrů, kam je cesta téměř neschůdná přes obrovité skalní balvany, které se vlastně přelézají. Jen někde mezi nimi jsou úzké cestičky vyšlapané miliony poutníků z celého světa od června 1981, kdy došlo k prvnímu zjevení šestici školákům. Na první návštěvě Medžugorje jsem naslouchal slovům a svědectví Jakovovi, Ivanovi a Vicce. Ke dveřím jejího domu nosí poutníci předměty k posvěcení.

Duší celého organizování zájezdů byl a je neúnavný Dr. František Mráček, který je autorem i mnoha publikací, kameraman

zájezdů a akcí, vydavatel dvou časopisů věnujících se Medžugorji. Patří mezi jednoho z prvních na světě, kdo se tam dostal a nahrával, ještě za dob počátků zjevení. On nám zařídil možnost přímého posvěcení od Matky Boží, skrze Vicku. Poprvé jsem také navštívil komunitu závislých, která tam sídlí a odtud se rozvětvila do většiny států světa. O závislosti a pobytu zde promluvil Bowie, „dítě Plastiků“, který se tam sice neléčil, ale pobýval tam dlouhý čas. Poznali jsme se tam poprvé, znal jsem ho z vyprávění nebo tisku, a naše přátelství trvá dodnes. Byl i u nás na návštěvě.

Zalíbilo se mi i okolí poutního místa. Políčka, na kterých se pěstuje převážně vinná réva, olivy, tabák. Rád jsem se procházel sám a meditoval. Při první návštěvě se mi přihodilo první zjevení. Procházel jsem se, bylo zataženo. Najednou vidím, jak z mračen začíná vyzařovat rotující sluníčko, zcela běžný úkaz, který jsem později prožil několikrát. Ovšem tentokrát se změnilo v červenou zář a ta v srdíčko, a to po chvíli v kříž. Přesvědčil jsem se, že je to pravda, co jsem slyšel o tamních záhadných úkazech. Matka Boží je zde nazývána Matkou míru. Míru mezi Bohem a člověkem, mír mezi lidmi. Nad horou Križevac se objevil na obloze nápis tohoto slova před zraky stovek lidí. Tehdy, jak se zjistilo, padnul první výstřel v jugoslávské válce. Dodnes v měsíčních poselstvích vyzývá k modlitbě za mír.

Bylo nedělní poledne a já viděl něco, co mi vyrazilo dech. Kolem posvátné sochy Panny Marie, o které jsem se již zmínil, uviděl jsem po kolenou chodit mladé krásné dívky, ženy středního věku a starší, celé v černém. Chorvatské ženy, co se modlily růženec za své bratry, muže, syny, co padli ve válce. Smutná to podívaná. Když jsem odjížděl autobusem z Medžugorje, zpívala se píseň Ave, Ave Maria a projeli jsme kolem té sochy z bílého mramoru, vytryskly mi slzy. Nebylo

jiného přání, než znovu se vrátit. Potom jsme projížděli částí Bosny, ihned za Medžugorji, čtvrt hodiny cesty autobusem jsem spatřil desítky stromů, a na nich fotografie se jmény, což značilo, že v okolí byli zabiti. Do smrti nezapomenu na šest hodin cesty Chorvatskem. Nebylo jediné chalupy, která by nebyla poškozená, rozstřílené domy, vypálené, trosky v podobě sesutých kamenů, kostel, ze kterého stála pouze přední a zadní část. Brutální. Nedokázal jsem pochopit, že se dívám na krutou realitu, odjíždějící z „duchovního srdce Evropy“, jak Medžugorji nazval papež Jan Pavel II.

K úchvatným zážitkům patří Festival mládeže, který se koná koncem července. Převážně mladí lidé z celého světa se dokáží bezprostředně odvázat, neustále se zpívá, tancuje. Během dne jsou meditace, modlitby, mše, přednášky. Je to takový ráj radosti na zemi, Nekonzumuje se alkohol, drogy, a přesto se tam člověk odváže až do úžasné extáze, Některá skupinka přiveze z řad svých přátel někoho, kdo je na drogách. Stává se, že i posedlé zlými duchy. Jsou zde exorcisté, speciálně na to vystudovaní, kteří dokáží tohoto člověka opravdu vyléčit. Jednomu jsem byl přítomný. Pár metrů ode mne dostala záchvat, za pódium, dívka z Bejrútu, hezká mladá holka. Padla na zem, začala se svíjet, křičet. Okolo ní byli přátelé a přivolaný exorcista. To jsem viděl něco, co se dá těžko popsat. Už vůbec ne napodobit ten řev, řev ani lidský ani zvířecí. Začaly se jí protáčet prsty, oči měla, nevím, prostě – to nejde nalézt normálního popsání stavu. Jde z toho také hrůza. Ovšem viděl jsem, jak po vymítání odcházela v pohodě. Další dny jsem ji zažil spokojenou, veselou, s partou svých libanonských přátel.

Nedaleko Medžugorje založil klášter mystický kněz Jozo Zovko, kam po válce shromáždil válečné sirotky. Ten jezdí na festival sloužit mše. Obzvláště na nich

z mnohatisícového davu najednou člověk, během ticha, kdy se vnitřně modlí, uslyší hrůzostrašné skřeky. O Bowim od Plastiků jsem se již zmiňoval. Na festák jezdí skupina bývalých narkomanů z Prahy. Byl jsem na třech festivalech, právě mezi nimi jsem pobýval. Skvělá parta. Jednou sebou vzali také Petra Kumandžase, muzikanta z Hlavsovy Půlnoci, nyní frontmana Echu. Znali jsme se ještě z dob komunistů a docela bylo pro nás oba překvapením, kde jsme se potkali. Když jsem jednou odjížděl na fest, tak jsme s mámou ještě zajeli na návštěvu za Martinem Jirousem a Dášou Vokatou

do Prostředního Vydří. Na rozloučenou mne Magor objal a zašeptal: „Pomodli se tam za nás a za všechny, za všechny z undergroundu, však víš.“ Po návratu jsem dal každému medailonek. Po roce mi ho Dáša ukázala na krku: „Vidíš, nosím ho neustále na krku. Sundám ho jenom, když se koupu, jinak ho mám pořád u sebe.“

*pokračování příště
rozhovor vedl Michal Šanda,
úprava Honza Bartoň,
foto archiv Pavla Herota*

DŘEVĚNÁ CIKÁDA: Kolben-Kavlík and Friends

Muzikou se člověku můžete dostat až k srdci, až do morku kosti, i samotný duše. A právě tahle parta „obstarožních mániček“ umí udělat takovou muziku. Sedíte, posloucháte, podupáváte si do rytmu, necháte se unášet... a najednou zjistíte, že tep vašeho srdce je shodný s jejich rytmem. Že se člověk usmívá jako pitomec a vzápětí má slzy v očích. Nejsou to žádné dojaky pro náctiletý lolitky, ale bytelné, poctivej underground... (Hannah Haller) Band: Otomar Kolben Klodner /kytara-zpěv/ a je to i ten kouzelník vtipu na straně 24/, Karel Karlos Kavlík /kytara/, Jan Salman Priester kytara, Petr Macp Trpák /foukací harmonika/, Vlasta Abbé Stárek /perkuse/, Pavla Čornejová /viola/. Hosté: Iva Cink Praksová /zpěv/, Laura Lulu Klodnerová /zpěv/.

Je to bluesový šraml, který umí to, co dělá bluesovou muziku udělat jakoby samozřejmou, a zároveň jedinečnou. Bluesové muzicírování a zpívání, kytary, foukačka, ráfek nebo cosi, co připomíná štětky. Bezpochyby dobrá, příležitostná bluesová kapela. A jak dodává Olda Šíma: dědkové od Mississippi také nehrají pravidelně v rockových klubech a nevyprodávají stadiony... CD Žití strůjce vyšlo péčí Ears&Wind Records v roce 2016 a předkládáme ho v tomto čísle revue Uši a Vítr jako bonus. Plná verze včetně bookletu v jewel boxu je k mání na www.drevenacikada.cz a u dobrých prodejců.

VÁBENÍ:

27.–28. června 2025

ORLICKÝ WOODSTOCK

Kameničná u Žamberka

Wooden Ships, Dost času,
Oliverova dálka, Povinná slepota,
Kris Rock&Heavy, Joe Love,
Die Retardovaný Koksoplyn,
Spektrum, Svatopluk...

18. července 2025

U BUDYHO, Praha–Libeň

Nevidim, Die Retardovaný Koksoplyn

24.–27. července 2025

ČESKOPOLSKÉ POJIWO

Travná u Javorníku

15.–16. srpen 2025

Žitkovská Kopa – 3. ročník

Žitková – Hotel Kopanice

Irshai, Docuku, Květy, Plum
Dumplings, Dagmar Pintířová
Dobšovičová, Není němý, Hrozně,
Noví Kumpáni, Songs from
Utopia, Už jsme doma, Helemese

29.–31. srpen 2025

NAPŘÍČ – Konec léta u Skaláka

Meziříčko u Želetavy

Ylo africký slon, Noví kumpáni,
Nachmelení starci, Šmucikopf,
Permon Balet Superstar, Samčo brat
daždoviek, Bobeš & Band, Čočka,
Miky Poetic Jam, Elektrická svině,
Černá slepice, Bobeš, Krystyna
Skalická, Radim Babák...

podrobnosti: ***spodniproudy.cz***

OHEŇ NA STŘEŠE:

Indie omezila přítok vody do Pákistánu, zato v Brně je chlastu zjevně dost, opilá žena se potácela městem se čtyřmi promile, podpírala ji osmiletá dcera. To v hodonínské zoo nově chovají opičky z brazilského pralesa. ●●● Trump oznámil znovuotevření věznice Alcatraz, obává se o národní bezpečnost kvůli filmům. Jde o útok jiných zemí, tvrdí. Není divu, že prasečí orgány pro lidské pacienty míří do klinických testů. ●●● Klaus se podivuje, že ho Hrad nepozval na slavnostní večer k výročí konce války a Leoš Mareš s manželkou Monikou svým fanouškům stále nedávají spát. ●●● V roce 1869 si americký lékař George Taylor patentoval vibrátor na parní pohon. ●●● Čína potvrdila plán na stavbu jaderné elektrárny na Měsíci, provozovat ji bude s Ruskem. ●●● Hostinci na Tišnovsku shořela střecha a plameny málem poničily i obecní úřad, mezitím se Fico vykoupal v Dunaji, „condometric“ jsou kondomy s potiskem pravítka po straně. ●●● Česká republika je pornovelmoc s největším počtem pornoherců na počet obyvatel, pítí piva už je pro starý, ale ministr Výborný má radost, že ceny potravin u nás jsou stejné jako v Německu. Zchudlý národ a vaření ze semene. Spolknout, nebo vyplivnout? A co třeba použít na vaření? ●●● Pivovar Starobrno uvařil prémiovou dvanáctkou s názvem Štatl 12. ●●● Australská tiktokerka Jolene Dawson (29) utratila skoro 300 tisíc korun za experimentální kosmetické zákroky, protože chtěla vypadat jako kočka, ba co hůř: Kometa expres v pražském depu spadl do točny a nyní mu hrozí sešrotování. ●●● Poslední muzeum? v Muzeu literatury, kurátorováno Karlem Kolaříkem? To rozhodně není to „Poslední muzeum“, které stojí za pozornost. Pokud chcete skutečný zážitek a průlom v literatuře, čtete Poslední muzeum Briona Gysina – originál, který zůstává nedostupný. Muzeum literatury by mělo přiznat, odkud vítr vane. ●●● V Česku se objevují nové drogy, varuje policie. Dva lidé zemřeli, a taky papež. Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič • redakce: Fido, Honza Bartoň, Erik Daniel, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Miroslav Václavek, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Eva Macholánová, Květuzor Škvírkó, Stanislav H., Vráta Brabenec, Richard Pecha, Eva Turnová, Michal Šanda • Foto v čísle: Lukáš Smýkal, René Žarovka...